XXII. évfolyam 17. szám Ára: 1 forint 1966. április 28

Ludas Matyi

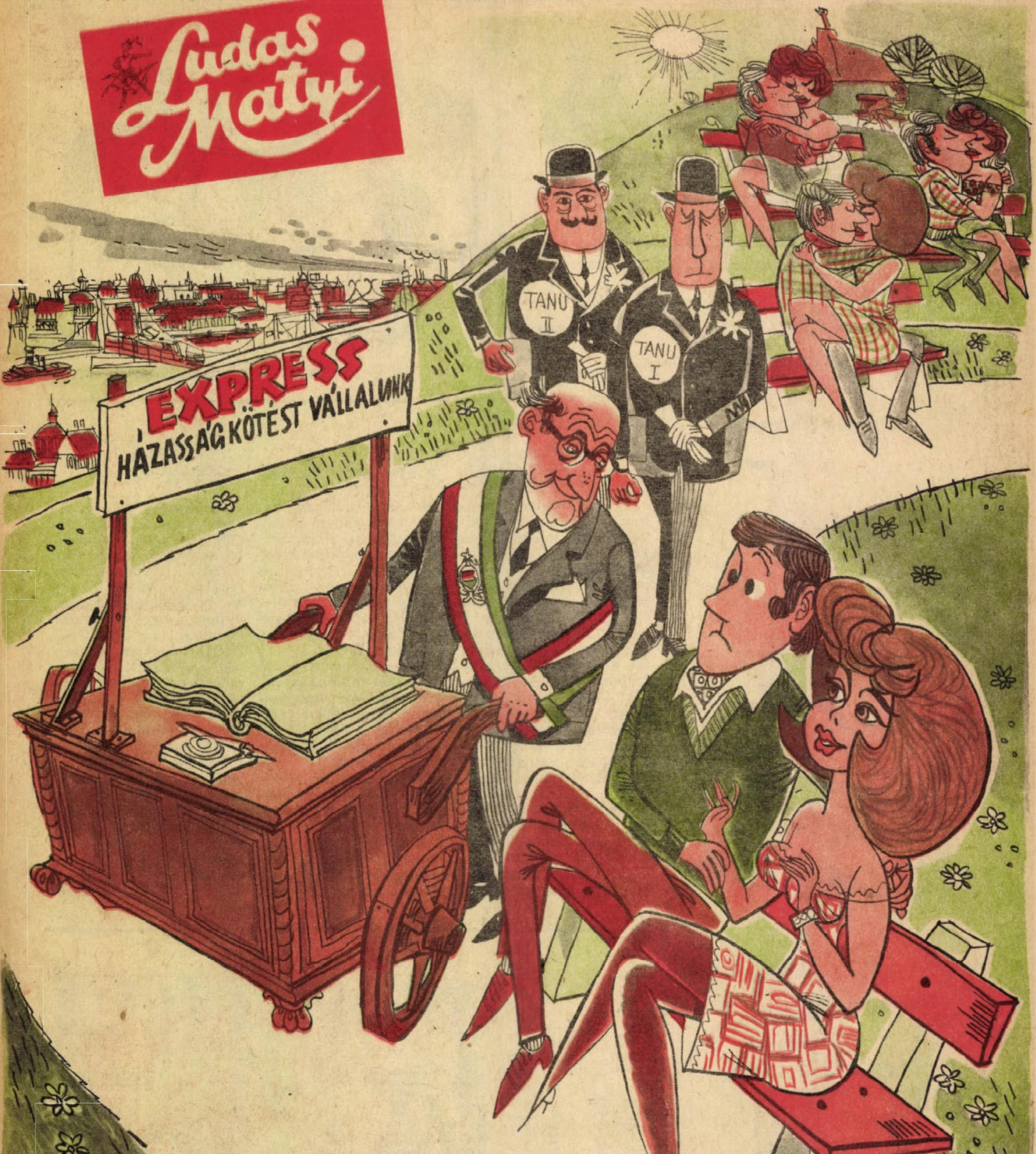
EXPRESS
HÁZASSÁGKÖTÉST VÁLLALUNK
TANU II
TANU I
ÉN 1966

TAVASZI ROHAMMUNKA

Endrődi István rajza

Italboltban

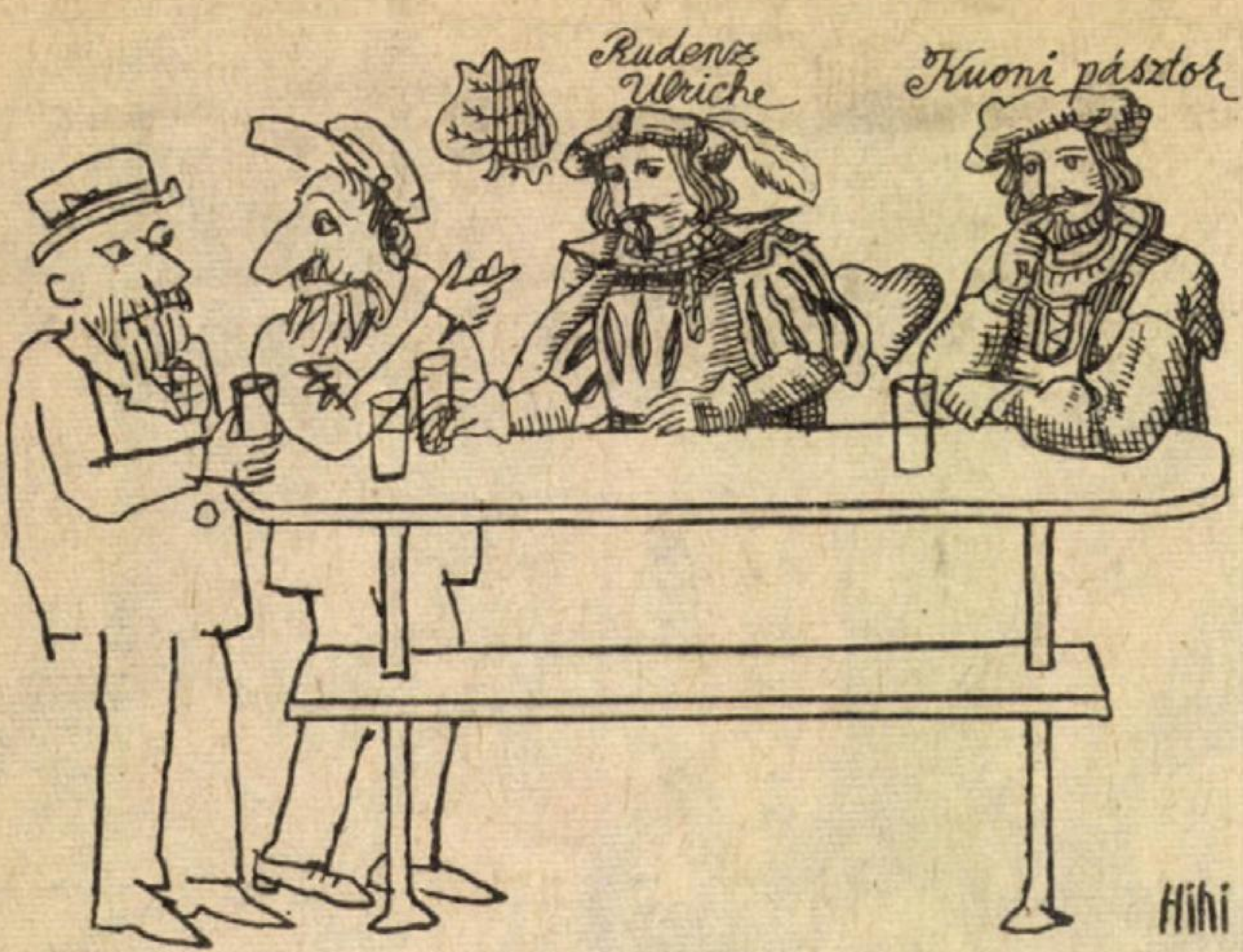

– Bemutatom neked a leghűbb cimboráimat!...

Tévé-vita

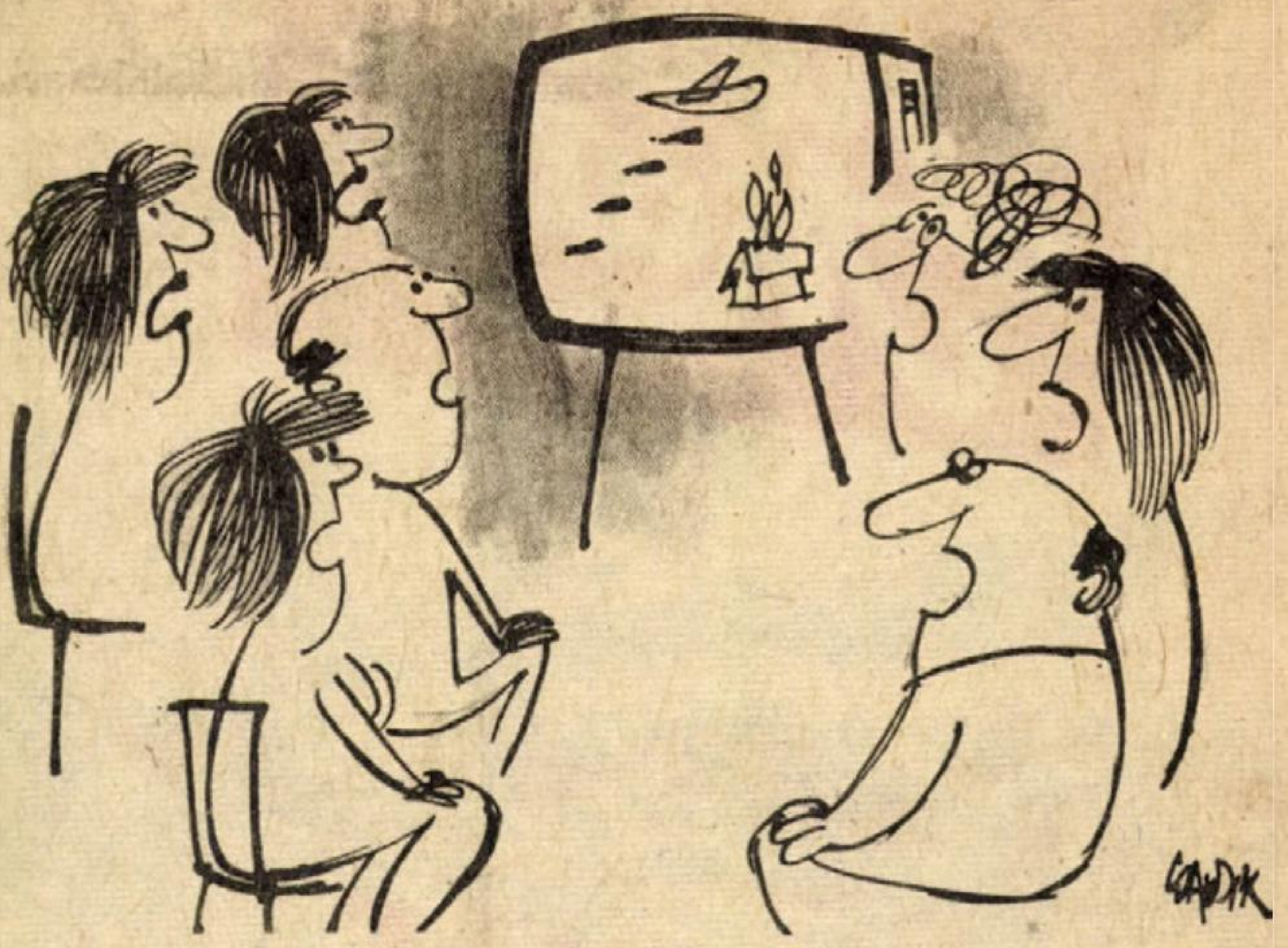

– De igenis, selyemruha volt a bemondónőn!...

Hiányos a felszerelés

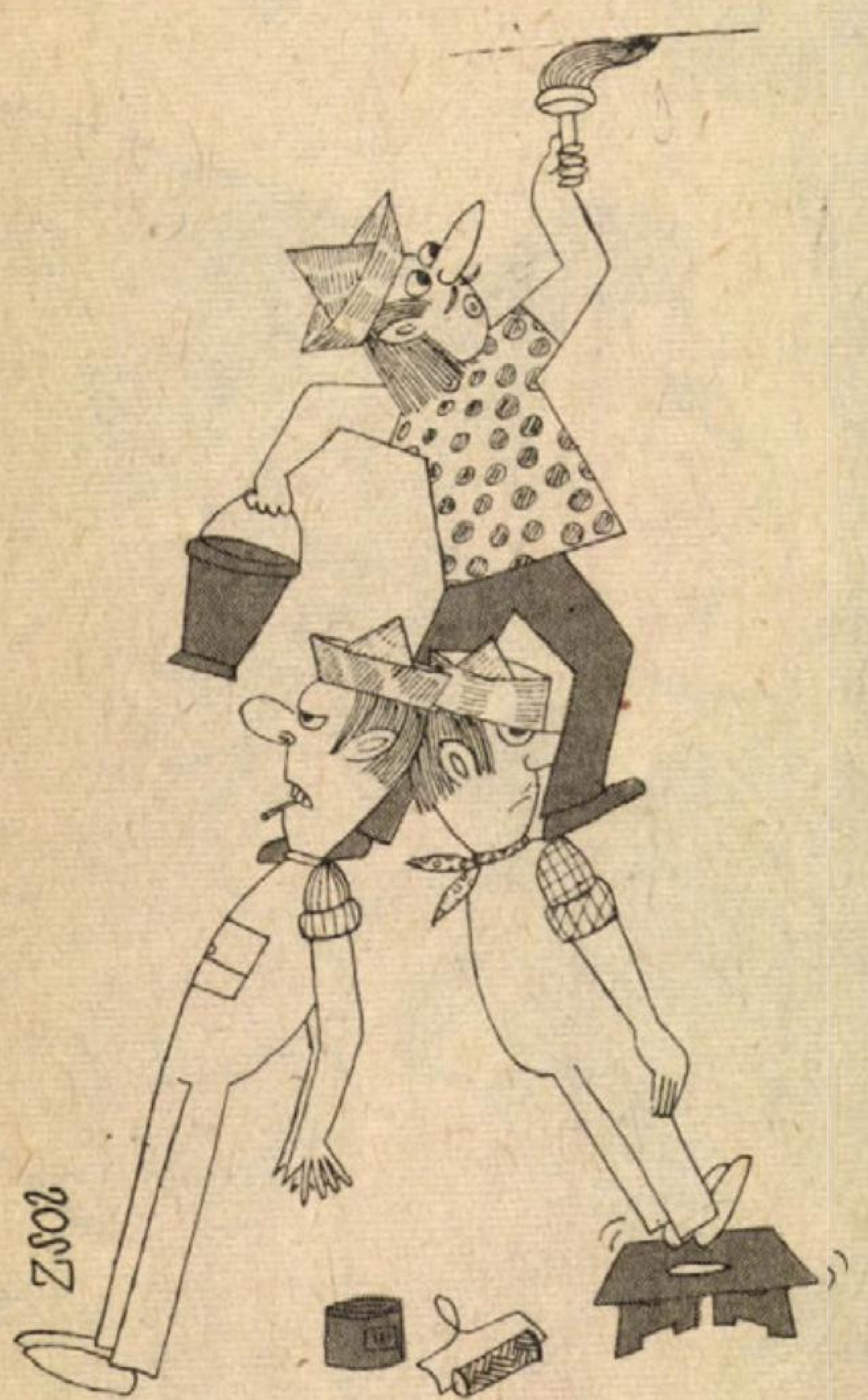

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PAPLANZŰRÖK

Vettem három paplanhuzatra való szép halványsárga anyagot. A Ferenc körút 32. alatti ktsz-t tüntettem ki bizalmammal, meghagyván a méretet: kettő 190-szer 130 centis, a harmadik pedig 130-szor 220-as legyen. Boldogan húztuk fel, de bizony a *méretre szabott* huzatok lötyögtek: szélességük 130, ahogy kértem, ám a hosszukat alaposan ráhagyták. Jó 15 centi a különbség, ennyit nem fog összemenni! Kislányom reggelre kitúrta paplanát a héjából, s azóta is hangzik este, reggel a parancs: Apu! Igazítsd be a paplanomat a héjába!... Lehetséges, hogy a Ferenc körúti ktsz nem centiben, hanem bécsi ölben, araszban, lábban, versztben, inchben gondolta a hosszúságot?! Ajánlanék egy nagyon bevált mértékegységet: mérjék le a Föld legnagyobb szélességi körét, osszák el negyvenmillióval — s megkapják a *métert,* ami egyébként minden jól nevelt collstokon, mérőszalagon, méterrúdon rajta van, csak — úgy látszik — a Ferenc körút 32-ben ismeretlen...

No, gondoltam, vidéken nem kell majd paplanhéjat igazgatnom. Szolnokon aludtam, a Tisza Szálló II. emelet 36-ban. Jó az ágy, kitűnő a pehelypaplan, és mégis: sehogy se sikerült normálisan betakaróznom. Vagy a lábam lógott ki, vagy a felsőtestemből egy darab, úgy derékig. Összegömbölyödtem, akár egy macska, collstokká szögletesedtem, így kihúztam valahogy az éjszakát. Reggel lemértem — csak úgy arasszal a takarót: messze esett biz az a minimális 190-től, jó, ha 170 centiméter volt. „Okos" újítás: minden nyolc paplan anyagából kitelik a kilencedik. A kedves vendég ugyan fészkelődik, fázik, reggelre olyan görbe, mintha idült reumája volna, no de magára vessen: miért nem *eszkimónak* vagy *törpének* született?!...

Szabó Ernő

Modern lakásban

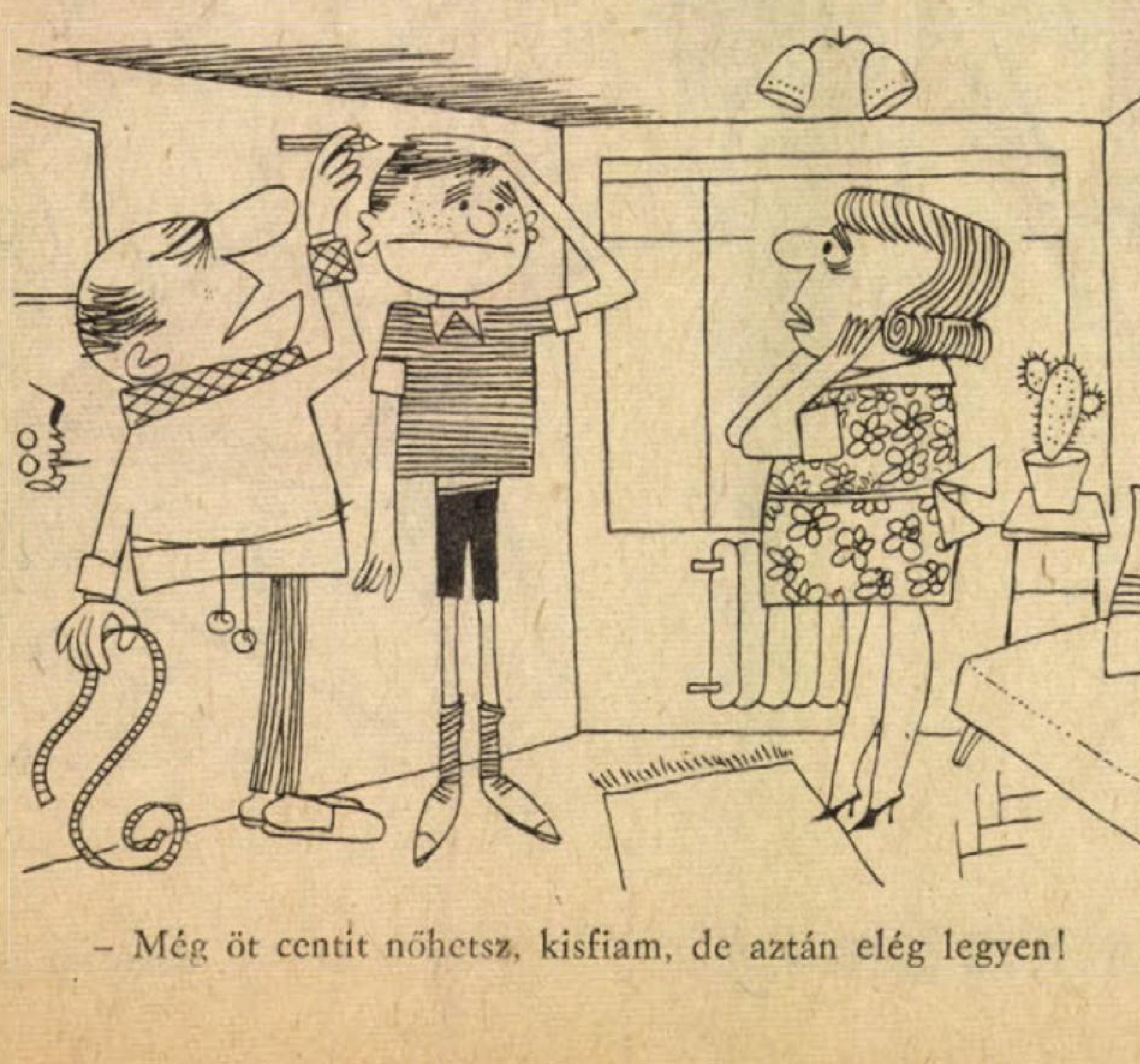

– Még öt centit nőhetsz, kisfiam, de aztán elég legyen!

Életismeret

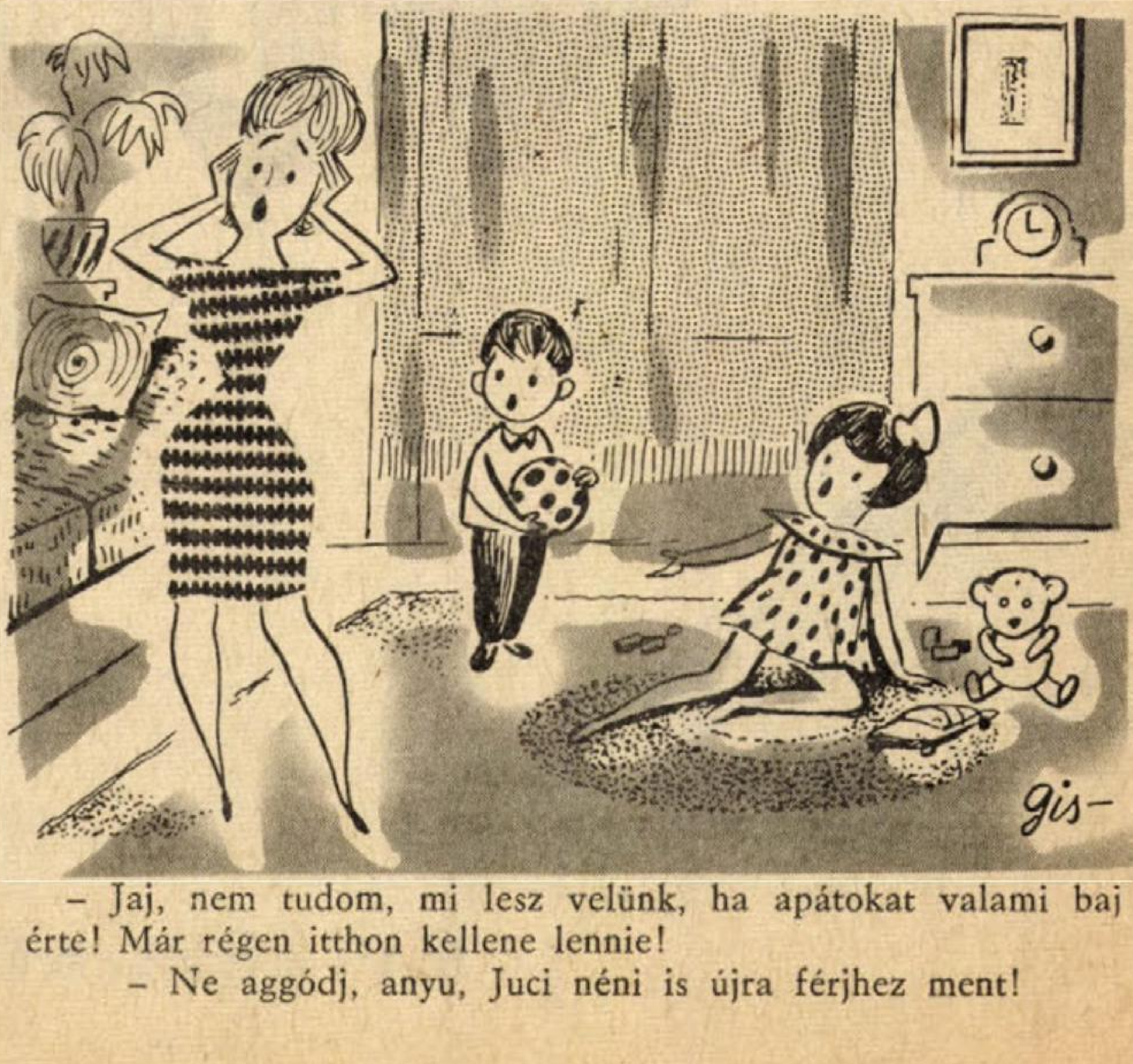

– Jaj, nem tudom, mi lesz velünk, ha apátokat valami baj érte! Már régen itthon kellene lennie!

– Ne aggódj, anyu, Juci néni is újra férjhez ment!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Édes barátom, gratulálok – mondja sugárzó arccal Blaskóczi a kávéházban Csuhának.

– Mihez?

– Hát a házasságodhoz.

– De hiszen én nem házasodtam meg.

– Akkor pláne gratulálok.

*

Povácsot meghívják hajtóvadászatra, és mindjárt az első lövésnél könnyebben megsebesít egy hajtót. Szerencsére egy orvos is van jelen, és az bekötözi a sebet, úgyhogy az izgalom lecsillapul, és folytatni tudják a vadászatot. De nem sokkal később Povács újra lead egy lövést, újra megsebesít egy hajtót.

– Az istenért! – mondja a vendéglátó gazda. – Maga mit csinál?

– Hogyhogy mit csinálok? Hát nem hajtóvadászatra hívott meg?

Keleti kényelem

Erdei Sándor rajza

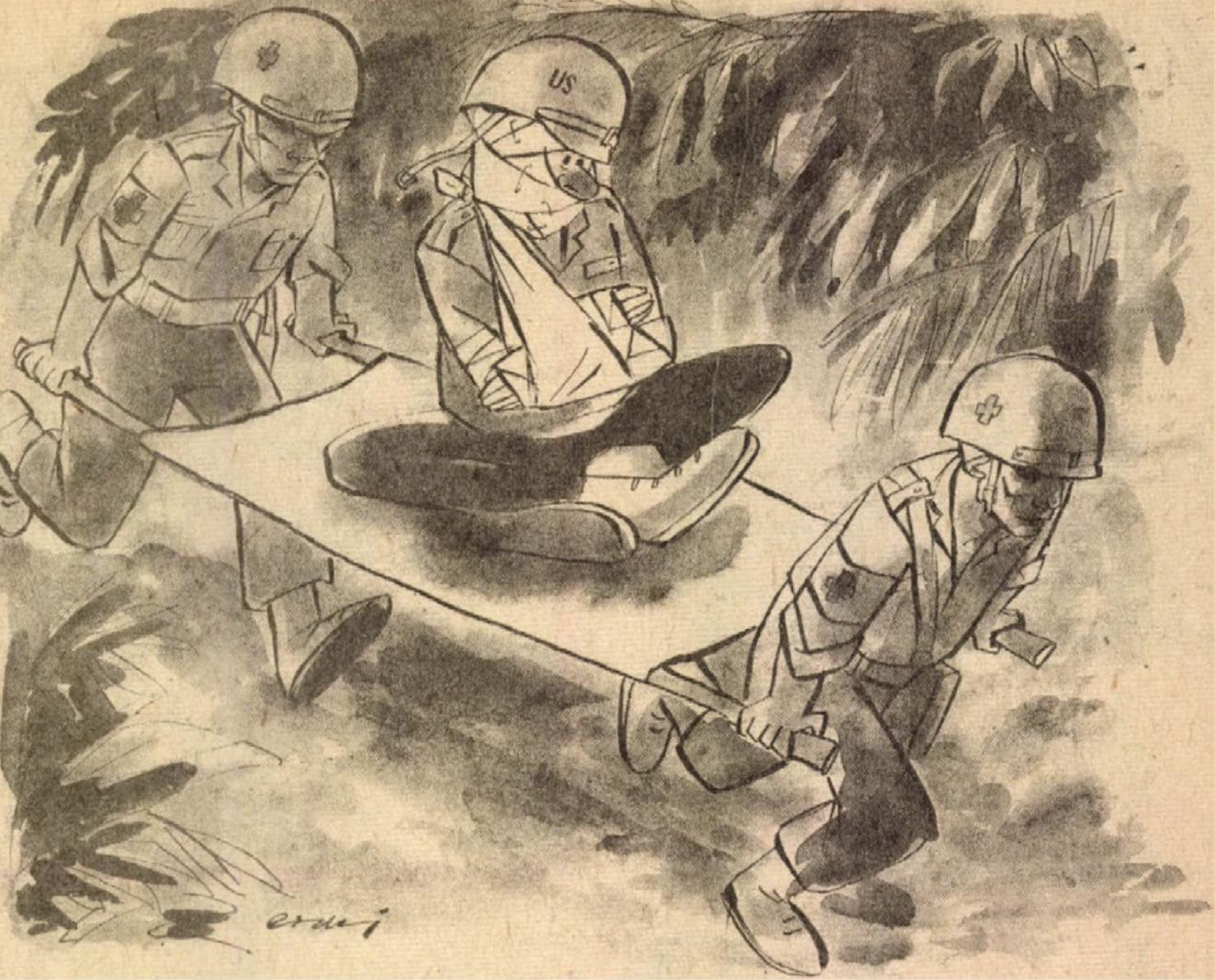

A SHAKESPEARE-REJTÉLY

Shakespeare, a nagy brit drámaíró szakadatlan foglalkoztatja az irodalomtörténészeket. Vajon élt-e egyáltalán, s ha igen, ő írta-e színdarabjait, vagy valaki más? Kicsoda? Marlowe? Bacon? Vagy Drake, a kalóztengernagy?

Megmondom őszintén, engem egy másfajta rejtély izgat már évtizedek óta. Miért írt Shakespeare színdarabokat? Legjobb tudomásom szerint az avoni hattyú nem írt sem regényt, sem novellát. Miért nem? Ez számomra nagyobb és érdekesebb rejtély, mint a szerző kiléte, személyazonossága, pontos névírása. Jobb, ha egy nagy írót hírből ismerünk, mint személyesen. A nagy kérdés tehát nem a „Ki?", hanem a „Miért?".

Elképzelhető, hogy az ilyen oknyomozó kutatás nagyobb nehézséggel jár, mint holmi személyi adatok összeszedése. Munkám sokáig eredménytelen maradt, míg végül elhatároztam, hogy személyesen beszélek az íróval. Hogy milyen körülmények között jött létre a találkozás, annak részleteivel nem untatom az olvasót, hiszen a lényeg a fontos, és nem a mellékkörülmények. Mellőzöm beszélgetésünk társadalmi formaságait is, s azzal kezdem, ami találkozásunk célja volt.

– Mr. Shakespeare – tettem fel a kérdést –, miért nem írt regényt?

– Írtam! – válaszolt Shakespeare mosolyogva.

– Igazán? – néztem rá csodálkozva. – De hiszen egyetlen regénye sem maradt fenn az utókor számára.

– Nem bizony! – bólintott Shakespeare. – Az ember hírnévre, maradandóságra törekszik.

Megkértem az írót, hogy magyarázza meg egy kicsit bővebben meglepő állítását.

– Szívesen! – válaszolt Shakespeare. – Egyszóval életem első irodalmi műve egy történelmi regény volt. A normann hódítás korát dolgoztam fel. Harold volt a regény főhőse. Három évig dolgoztam a regényen, heteket töltöttem Hastingsben, az egykori csatatéren, s tüzetesen megvizsgáltam a bayeux-i faliszőnyegeket is. Végül elkészült a regény, elfogadták, kiadták, megjelent.

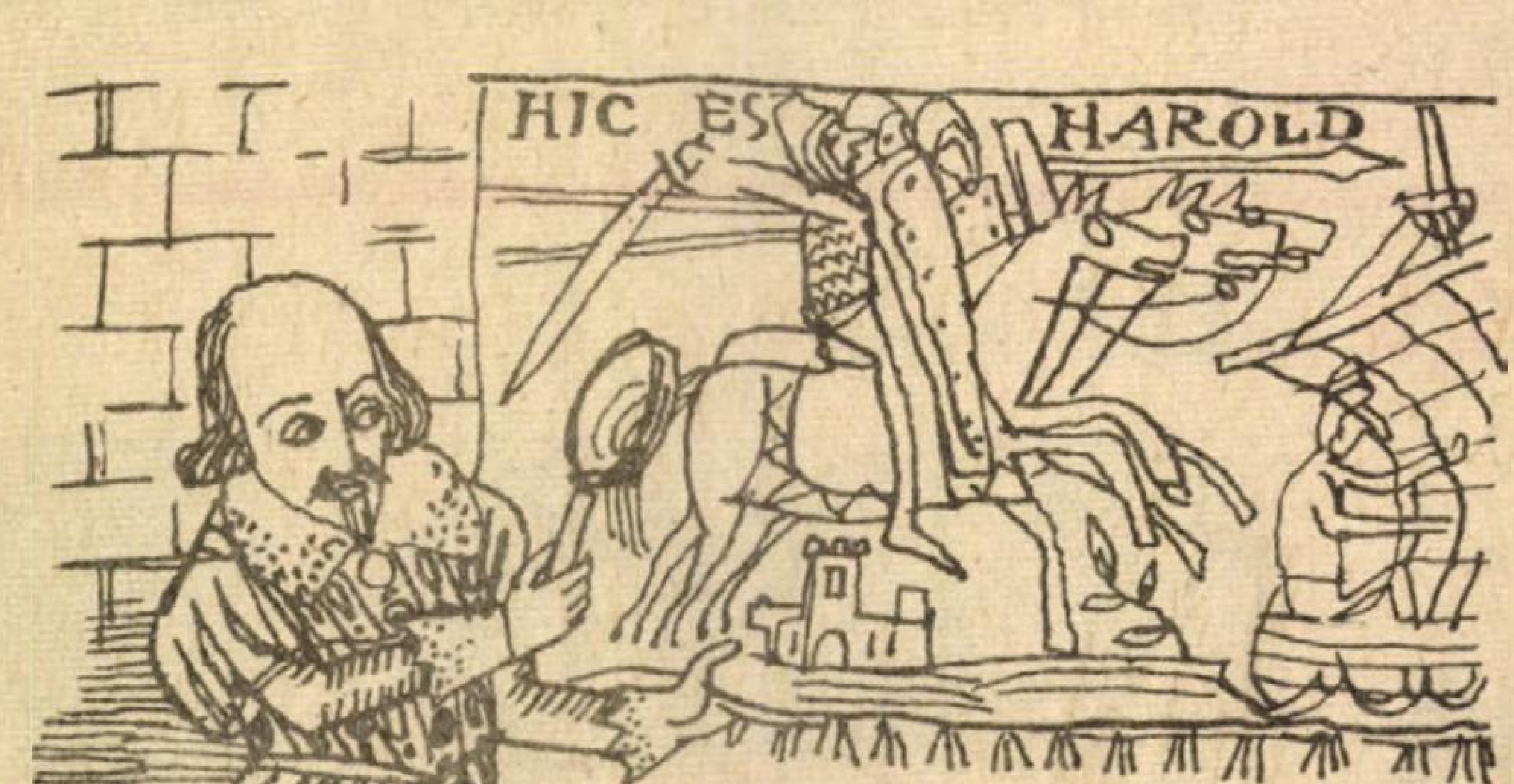

– És? – kérdeztem izgatottan.

– Semmi! – legyintett Shakespeare. – A kutya sem vette észre. Izgatottan bújtam az újságokat, hiába! Aztán az egyik újság „Most jelent meg" kezdetű apróbetűs hírében szerepelt a könyv címe, egy másik újságban az „Új könyvek" rovatban, a harmadik „A hét könyvei" felsorolásban adta hírül könyvem megjelenését. Tovább vártam. Végül az egyik újság „Könyvjelző" című rovatában néhány sor jelent meg a műről, röviden megemlítve, hogy könyvem lebilincselő cselekmény kapcsán rámutat társadalmunk fonákságaira. Ezzel kicsordult a pohár. Világosan láttam, hogy műfajt téveszttettem, így sohasem jutok világhírhez. Döntöttem. A Globe Színház igazgatója éppen akkor tett közzé egy nyilatkozatot, amelyben panaszkodott, hogy nincs új mai angol darab, s az igazgatók lámpással keresik az új színdarabokat. Néhány nap alatt írtam egy rémdrámát Titus Andronicus címmel. Talán emlékszik rá, minden szereplőnek levágják valamelyik testrészét. A színdarab nagy sikert aratott, a sajtó oldalas cikkekben számolt be – idézek – „a színházi idény nagy eseményéről". Hasábokon át elemezték a mű drámai magját, a konfliktust, a titusi kérdést, a jellemek fejlődését. Akadt kritikus, aki helytelenítette, hogy Laviniának mindkét karját levágják, mások a nyelvkitépés megmotiválását érezték kissé erőtlennek. A legtekintélyesebb kritikus azonban kifejtette, hogy a főhős öncsonkítása következetesen megalkotott jellemrajz eredménye. Nyilvános ankéteken vitatták meg az orgyilkosságok szerepét az ármány tevőlegességében. Külön cikkek foglalkoztak az előadással, a rendezés felfogásával és a díszletekkel. Mivel én játszottam a főszerepet, én rendeztem az előadást, és én festettem a díszleteket, nem lehetett panaszom. Ettől kezdve csak darabokat írtam, talán nem is rosszakat.

– És a szonettek? – kérdeztem.

Shakespeare elpirult.

– Istenem – mondta zavartan –, az embernek a szabad idejét is agyon kell ütnie valamivel . . .

Feleki László

Öltözködés közben

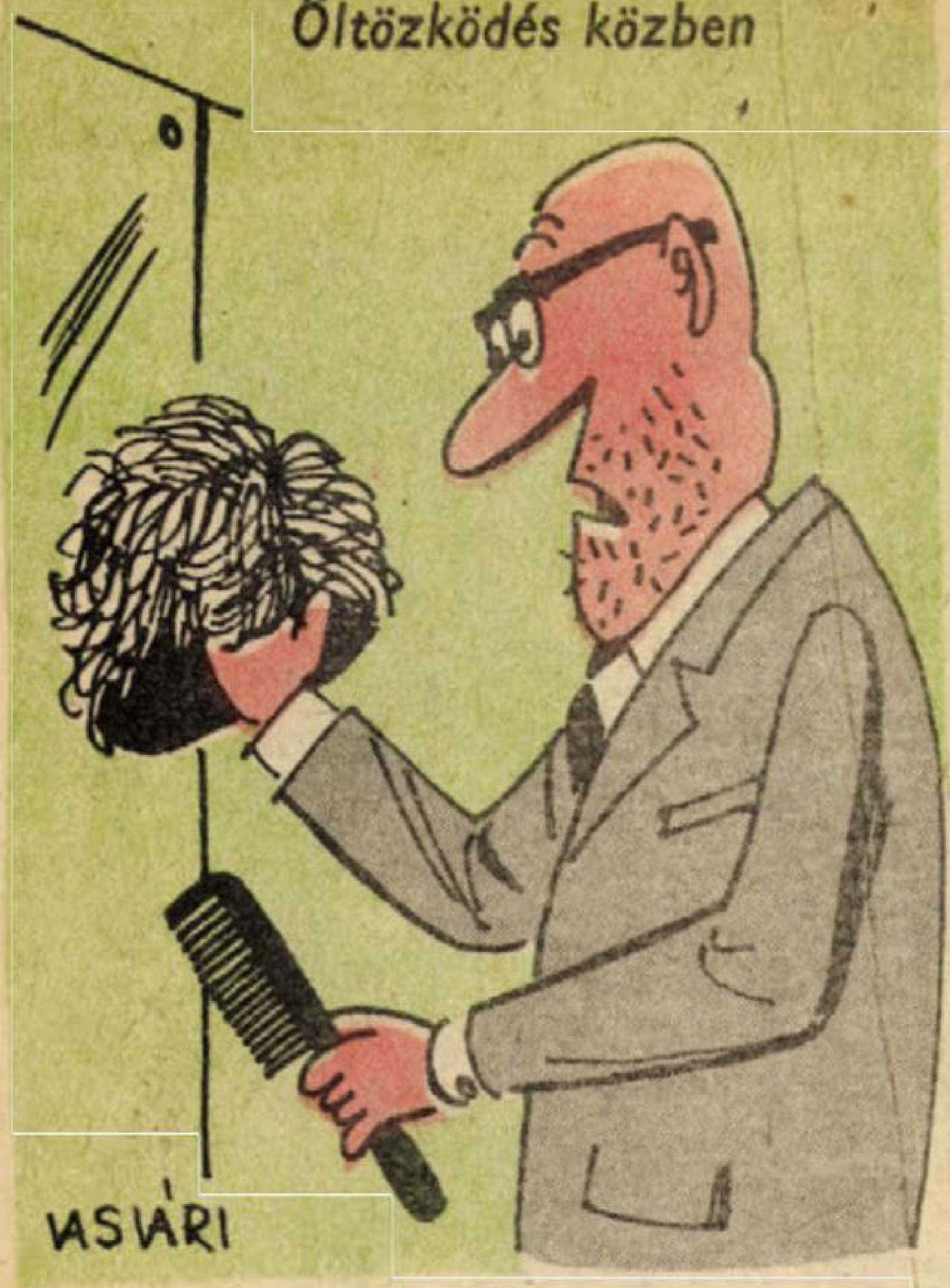

– Borzasztó, milyen kócos vagyok!

Termelési gond

Endrődi István rajza

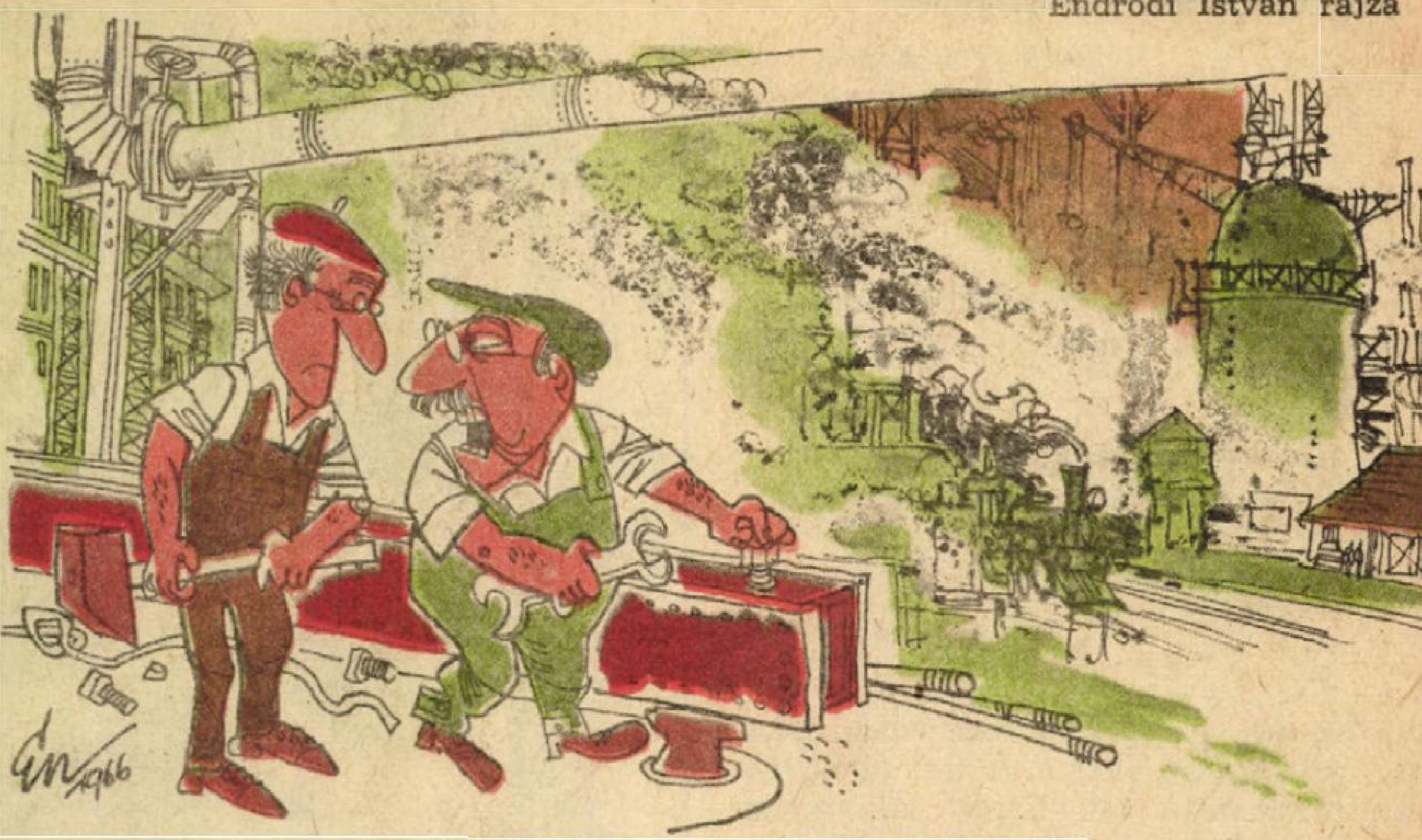

– A maga veteményeskertjében kibújt már a hónapos retek?

Megnyílt a Közlekedési Múzeum

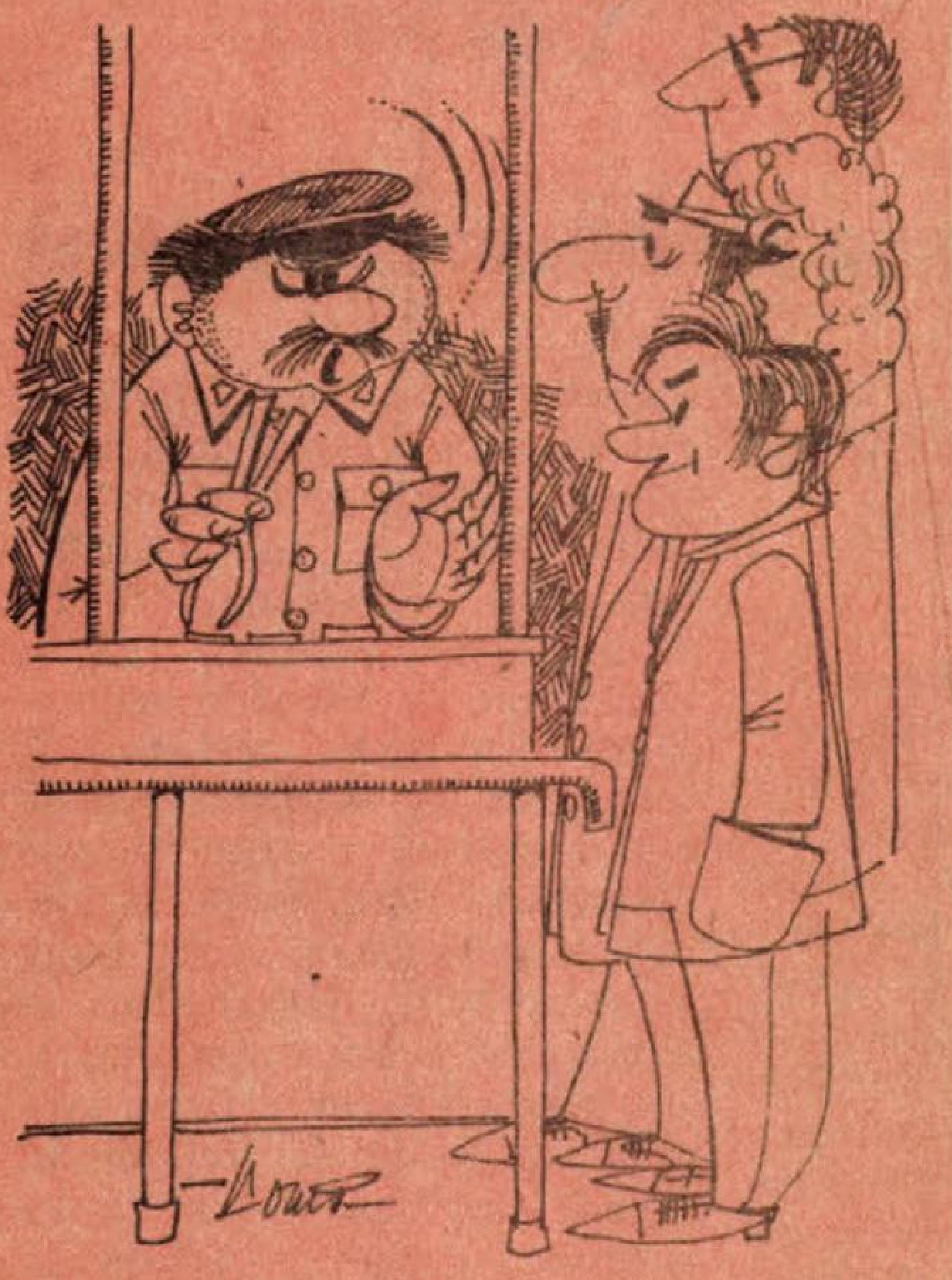

– Szabad a jegyeket! Menjünk, kérem, a múzeum belsejébe!

A látogató

Odakint hosszan, vészjóslóan csengettek. A férfi idegesen rezzent össze. Megigazította bordó házikabátja övét, és az ajtóhoz lépett. Negyven év körüli férfi állt a küszöbön.

– Beszélnem kell önnel – mondta hűvösen.

– Mit óhajt?

– Ön nem túl udvarias. Talán behívna a lakásba, és hellyel kínálna!

– Kikérem magamnak ezt a szemtelen hangot!

– Majd mindjárt kisebb lesz a hangja, ha elmondom, hogy tudok önről valami kellemetlent.

– Hogy érti ezt?! – kiáltotta dühösen.

– Ön a munkahelyén, hogy úgy mondjam, eltulajdonított egyet-mást, ami sérti a népgazdaság érdekeit!

– Jöjjön be, kérem – tessékelte befelé látogatóját a házigazda. – Parancsol egy kis italt, édeset, erőset? Csinálhatok egy jó kávét?

– Nem inni és nem enni jöttem.

– Értem. Zsarolni akar?

– Természetesen. Gondolja, másképp kitettem volna a lábam az utcára ebben a pocsék, esős időben.

– És mit kér?

– Ezer forintot és ezt a Rolleiflex fényképezőgépet, ami itt van az asztalon.

– Tessék, vigye a gépet! És itt van az ezer forint is.

– Hát akkor végeztünk is. Elnézést kérek a zavarásért. Jó éjszakát, Kiss úr!

– Kiss úr? Az egy emelettel feljebb lakik!

(g. sz.)

Pusztai Pál rajza

Jucika *életet ment*

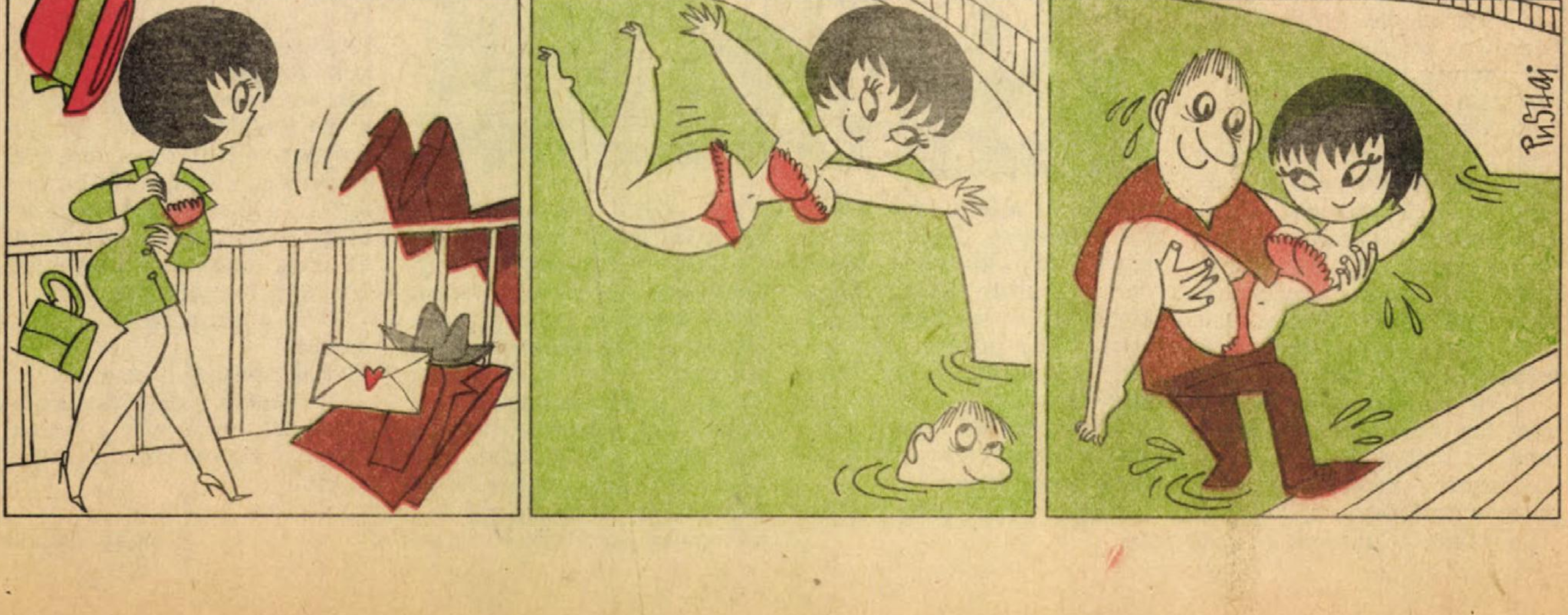

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Mindennap a 36-os villamossal járok a munkahelyemre, s a Kőbányai út 22. számú lakótelep (volt dohánygyár) mellett elhaladva nem mulasztom el megcsodálni azt a rendkívül változatos szemét-kollekciót, amely a kerítés és az épület között, mintegy 150 méteres sávon végighúzódik. Találomra jegyeztem fel csak néhányat az ott fellelhető, igen gazdag „áruválasztékból": bicikli-nyereg, csajka, gyermekcipő, harisnya, lábtörlő, narancshéj, gumielefánt, palacsintasütő, kukoricacsutka, babacsonk, rongyos sál, rossz lavór, tintásüveg, és így tovább, és így tovább . . .

Dr. T. K.

Személyesen is meggyőződtünk arról, hogy olvasónk nem túloz, s a felsoroltakon kívül még számos „emléktárgy" található a lakótömb kirakati szemétdombján. Elismerésünk kifejezéséül

„Ezüst Kuka"

díjjal jutalmazzuk a ház lakóit és a VIII. kerületi Házkezelési Igazgatóságot.

*

A Ferenc körút és a Tompa utca sarkán két háztartási bolt is van egymás mellett. A két boltnak van vagy 8–10 bejárata és kirakata, mindnek a tövében vasrács, és a vasrácsok alatt több kiló, több éves szemét. Az egyik üzletet „aprócikk" boltnak hívják, de nyugodtan átkeresztelhetnék „apró csikk" boltnak is, a vasrácsai alól előkaparható nagy mennyiségű cigarettacsonk alapján. Ezenkívül számtalan számolócédulát és egyéb szemetet is előbányászhatnának onnan, ha vennének rá fáradságot. Tisztítószereket árusító boltoktól ez talán nem is túlzott kívánság!

B. J.
Bp., VIII., Krúdy u.

A két bolt kollektívája kiérdemelte a

„KÖZPISZKOSSÁGI EMLÉKÉREM EGYSEPRŰS FOKOZATA"

kitüntetést, de reméljük, hogy rövidesen méltatlanná válnak rá, s rendet teremtenek a portáljukon.

*

Kérjük továbbra is olvasóinkat, hogy levélben (cím: Ludas Matyi szerkesztősége, „Le a bürokráciával!" rovat, Bp., VIII., Gyulai Pál u. 14.) vagy telefonon: (334–595) jelezzék, hogy a város mely pontja, háza, üzeme, intézménye, kereskedelmi egysége érdemli meg, hogy szemetes, piszkos volta miatt a Ludas Matyi „megjutalmazza".

Idegcsillapító

Barát József rajza

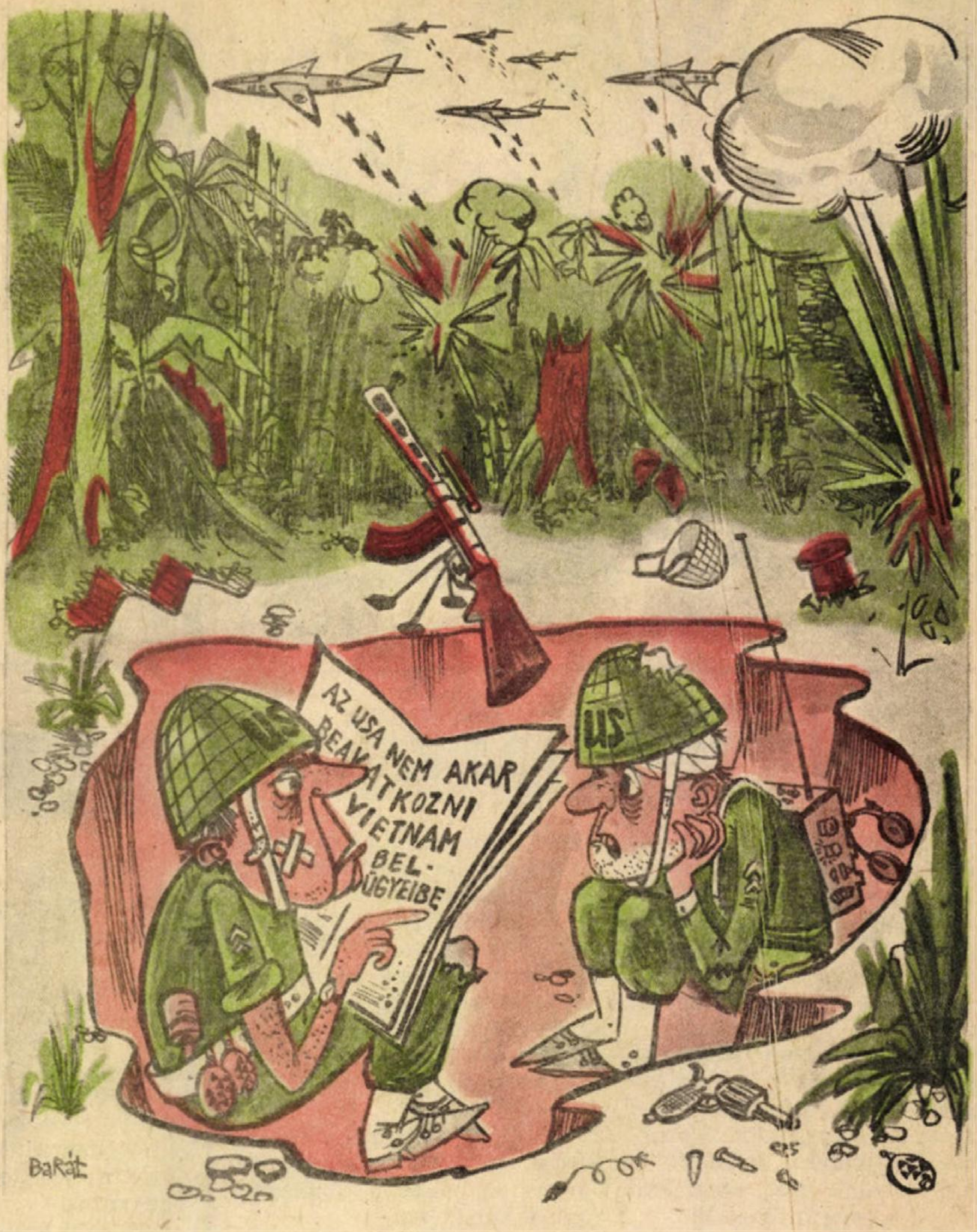
AZ USA NEM AKAR BEAVATKOZNI VIETNAM BELÜGYEIBE
US
US
BARÁT

– Látod, Jim, még ez a szerencse! . . .

Új ház

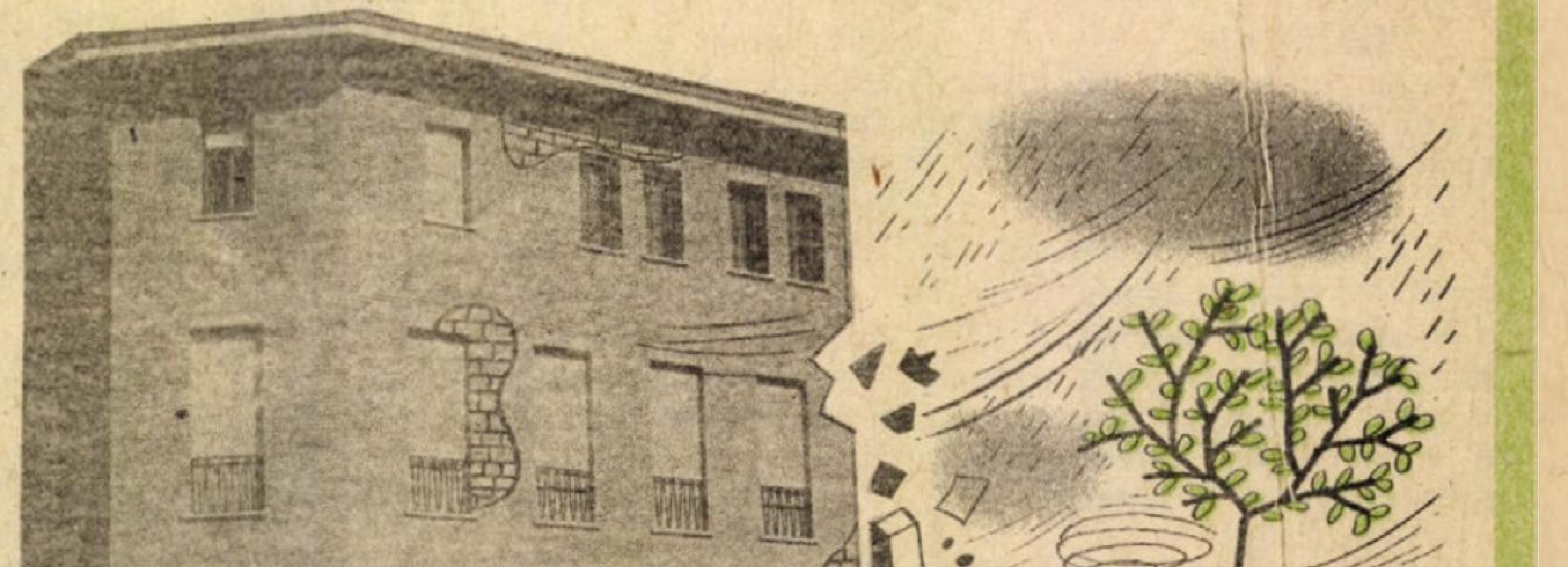

– Ha ezt a szeles áprilist kibírja, megmarad!

Válogatottaink nagyvadászaton

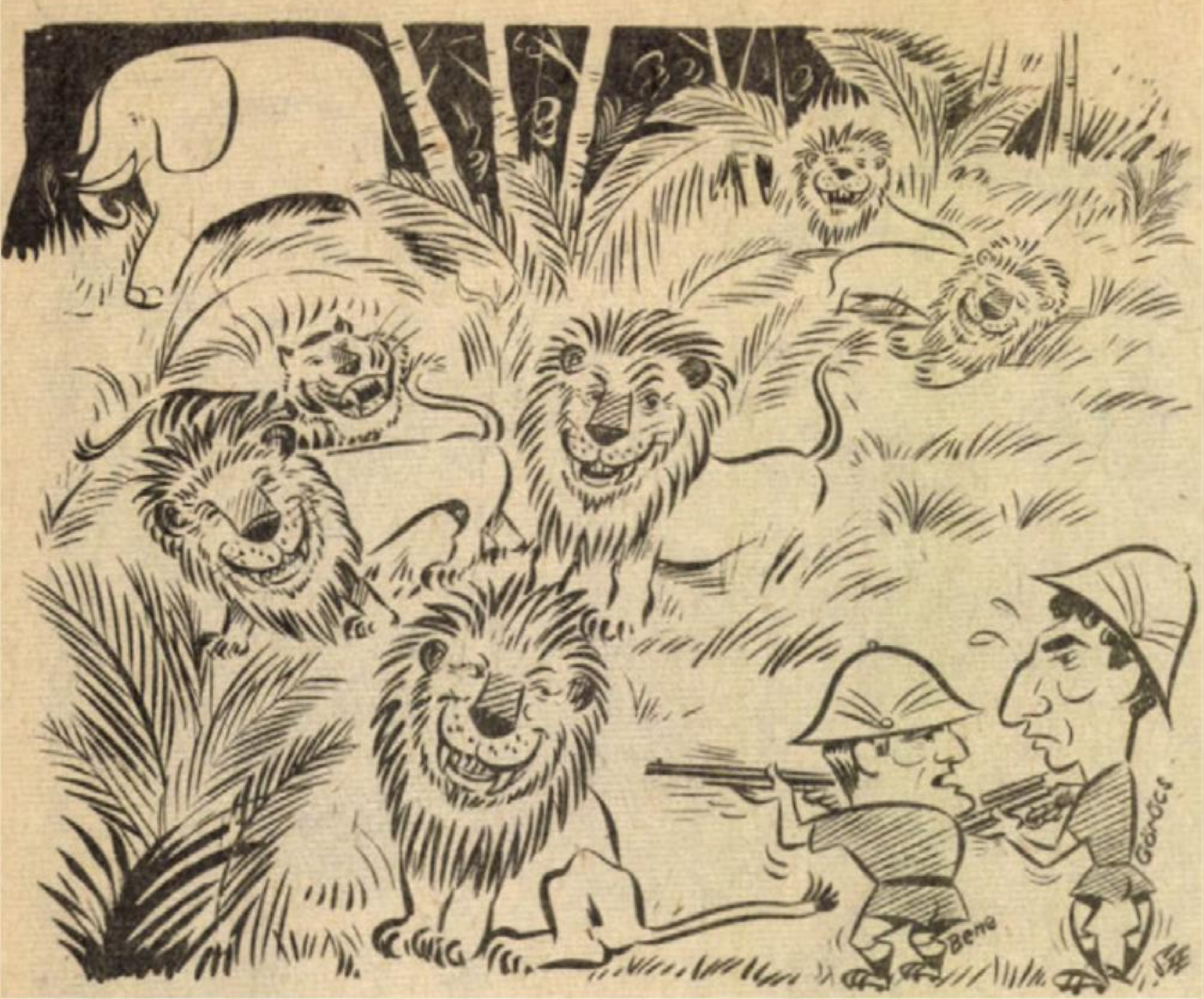

– Mondd, honnan tudják ezek, hogy mi mindig mellé lövünk?

LELENC

Újság: a ház körül
most már minden jól van,
kócos eb tanyázik
kint a kutyaólban.

Márciusban jött be,
zöldellő fűn szénfolt –
bárcsak ne tudnánk meg
soha, hogy kié volt!

Nagy étvágyú, lompos,
jól megtermett puli,
csak kiejtéséből
sejtjük: dunántuli.

Bejött, csontja zörgött,
fakó rongy a szőre,
megkérdezte, nincs-e
szükség házőrzőre.

De van. S befogadtuk.
Hát őkelme este
csak pizsamát nem húz
s altatót nem vesz be;

nappal viszont bömböl,
majd a szeme kijön,
csak akkor nem ugat
mikor valaki jön.

Török Rezső

HEGYVIDÉK

– Köszönöm a meghívást. Pontosan ötkor ott leszek.

– Gondolja?

– Nem gondolom, hanem tudom. Pontos voltam világéletemben.

– Most az egyszer nem lesz az.

– Sejtem, hogy mire gondol. Maguk felé, a Tehénhegyen sok a különféle lépcső, árok, dűlő meg köz. A szokásos hegyvidéki útvesztő. Sebaj, vannak még utcatáblák.

– De még milyenek!

– Tehát?

– Írja. A Bika fasornál leszáll a kilencvenötös villamosról, és átmegy a síneken.

– Leírtam.

– Nekivág a Cinegecsőr lépcsőnek.

– Nekivágok.

– Az utcatáblát ne nézze. Azon még a Lencseszirom árok felírás van.

– Miért nem cserélik?

– Minek? A Cinegecsőr se érvényes már. A legújabb név a Medvecukor sugárút. A legközelebbi albizottsági ülésig. Viszont már úgy megszoktuk a Cinegecsőr nevet, hogy mindenki ezt használja.

– Mindenki?

– Van, aki a Rézvitéz dűlőre esküszik. A túl idősek.

– Rézvitéz?

– A középkorúak a Rokolya sáncot emlegetik.

– És a félidősek?

– Ők minden nevet összekevernek. Ezért ne is kérdezősködjék, hanem igazodjék a jegyzetei után.

– Értem. Tehát felmegyek a lépcsőn . . .

– Nem lépcső az, csak vízmosás. Ez azonban ne zavarja.

– Tovább?

– A huszadik topolyafánál balra fordul. Megismer maga egy topolyafát?

– Sajnos, nem.

– Nem vészes. Ugasson torkaszakadtából. Ha vékony vonítás a válasz, akkor helyben van. A vastag nem jó. Az a Viktor. Csak a Hektor vonítása után igazodhat el.

– Értettem.

– Tehát vékonyka vonítás után indul el, kecskeösvényen. Ez pedig a Csipkefüggöny körsétány.

– Igen. Felírtam.

– Ha ármost nyolc kanyar után egy lila orrú részeget lát keresztbefeküdni, akkor jó úton jár.

– Hogyhogy?

– Mert ha piros orrú fekszik keresztbe, akkor baj van. Ha lila orrú és hosszába, akkor is. Ha piros orrú és hosszába, akkor véglegesen eltévedt, mert az már a Pityula bácsi a Borjúdombon.

– Tehát lila orrú, és keresztbe.

– Ott másszon fel egy villanypóznára, és nézzen körül. Ha . . .

– Már nem tudok mászni. A reumám . . .

– Így sose találhat el hozzám.

– De kár.

– Tudja, mit? Inkább én megyek fel magához az Ökörhátra.

– Én is felmennék, ha tudnék. Sajnos, már egy hete nem találok haza. Az irán振hangomat, a Teri nénit, aki mindig a Pirospünkösd napjánt énekelte, bevitték elvonókúrára. Amíg ki nem engedik, fogalmam sincsen, hogy hol lakom.

Darázs Endre

Túl a látható világon

Régebben, amikor a természettudományok még gyerekcipőben jártak vagy mezítláb, sokféle tévhit uralkodott az emberek között. Jobb úri házaknál például erősen divatozott az úgynevezett asztaltáncoltatás. Néhányan, hivő spiritiszták, rátették a kezüket egy asztalra, és ha az asztal mozogni kezdett, hát egész odavoltak.

Ma, ha valakinek mozog az asztala, már nem a szellemeket okolja érte, hanem a bútoripart.

Azonban tévedés volna azt hinni, hogy napjainkban teljesen kivesztek a rejtélyes jelenségek. Én magam is nemegyszer kerülök szembe olyan dolgokkal, amelyekre bizony képtelen vagyok reális magyarázatot találni. Ilyen volt például különös kalandom Zabhegyi Ottóval.

Ügyes-bajos elintéznivalóm akadt a Kulturális Alközpontban. Amikor közölték, hogy beadványom a pillanatnyilag házon kívül levő Zabhegyi kartársra tartozik, úgy gondoltam, nem árt, ha a biztonság kedvéért felhívom őt telefonon néhány nap múlva. Ez kedden történt. Pénteken betelefonáltam reggel 9-kor. Még nem jött be. Felhívtam ½1-kor. Már elment. „Holnap szabad szombatja lesz, tessék talán keresni a jövő héten" — csicseregte egy bájos női hang. Kerestem. Hétfőn 10-kor még nem jött be, 12-kor már elment. Kedden ¼11-kor még nem jött be, ¾12-kor már elment. Nem akarom untatni önöket a részletekkel, de csütörtök délig már annyira előrehaladtam Zabhegyi időkoordinátáinak meghatározásával, hogy sikerült megállapitanom a következőket: Ügyem referense általában 10 óra 27 perc és 10 óra 31 perc között szokott a munkahelyén tartózkodni. Pénteken felhívtam 10 óra 28 perc 45 másodperckor. Még nem jött be. 10 óra 30 perc 17 másodperckor viszont már elment. Tehát még tovább szűkült a kör. Biztosra vettem, hogy ha éjszaka nem áznak be a kábelek, másnap elcsípem az ipsét. Pont 10 óra 29 perc 10 másodperckor telefonáltam:

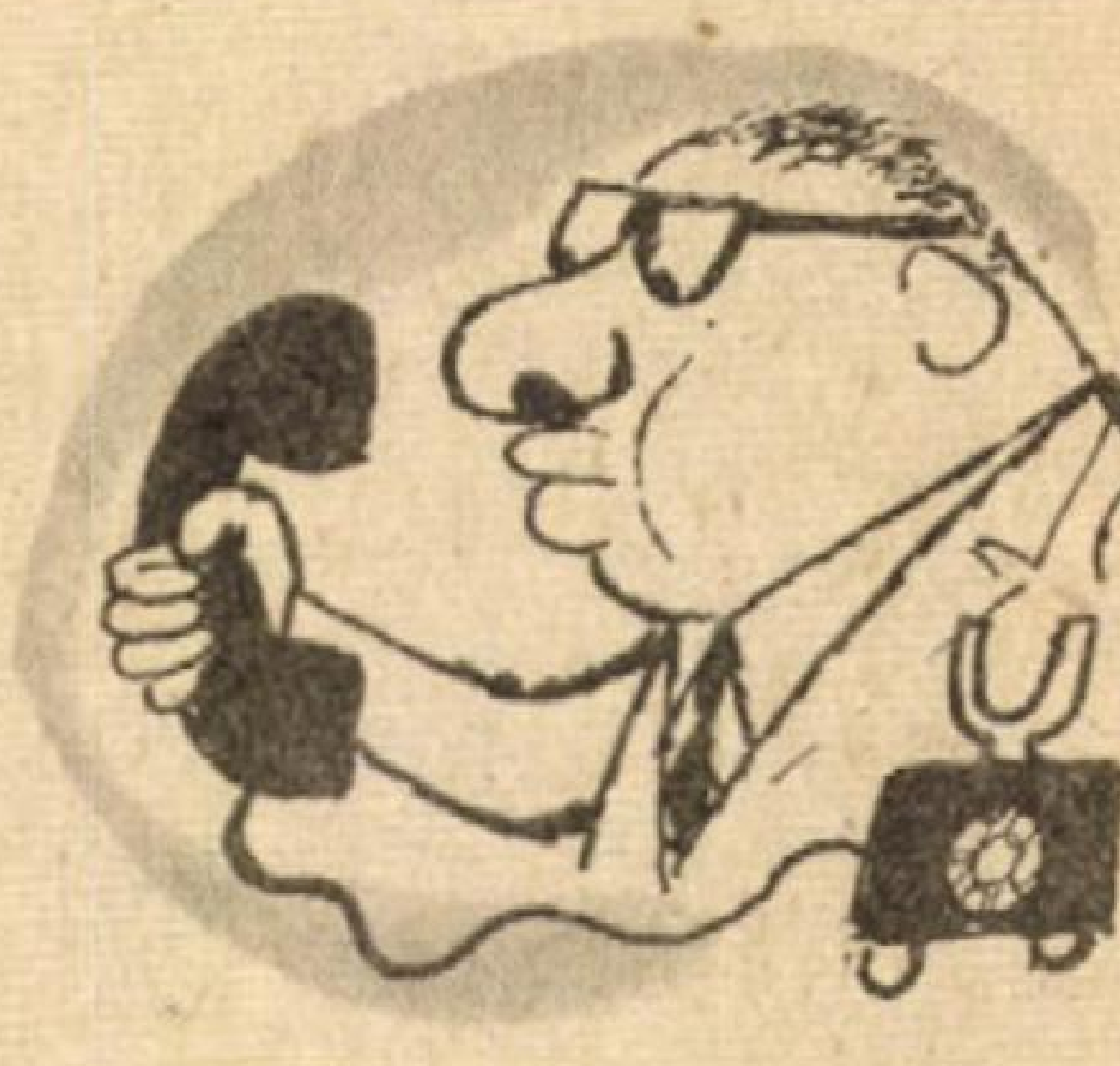

— Megjött már Zabhegyi kartárs?

— Igen, épp ebben a pillanatban érkezett.

— Beszélhetnék vele?

— Sajnos, nem, épp ebben a pillanatban ment el . . .

Szomorúan letettem a kagylót. Semmi kétség, az aktámat egy fantomra osztották.

Dalmáth Ferenc

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

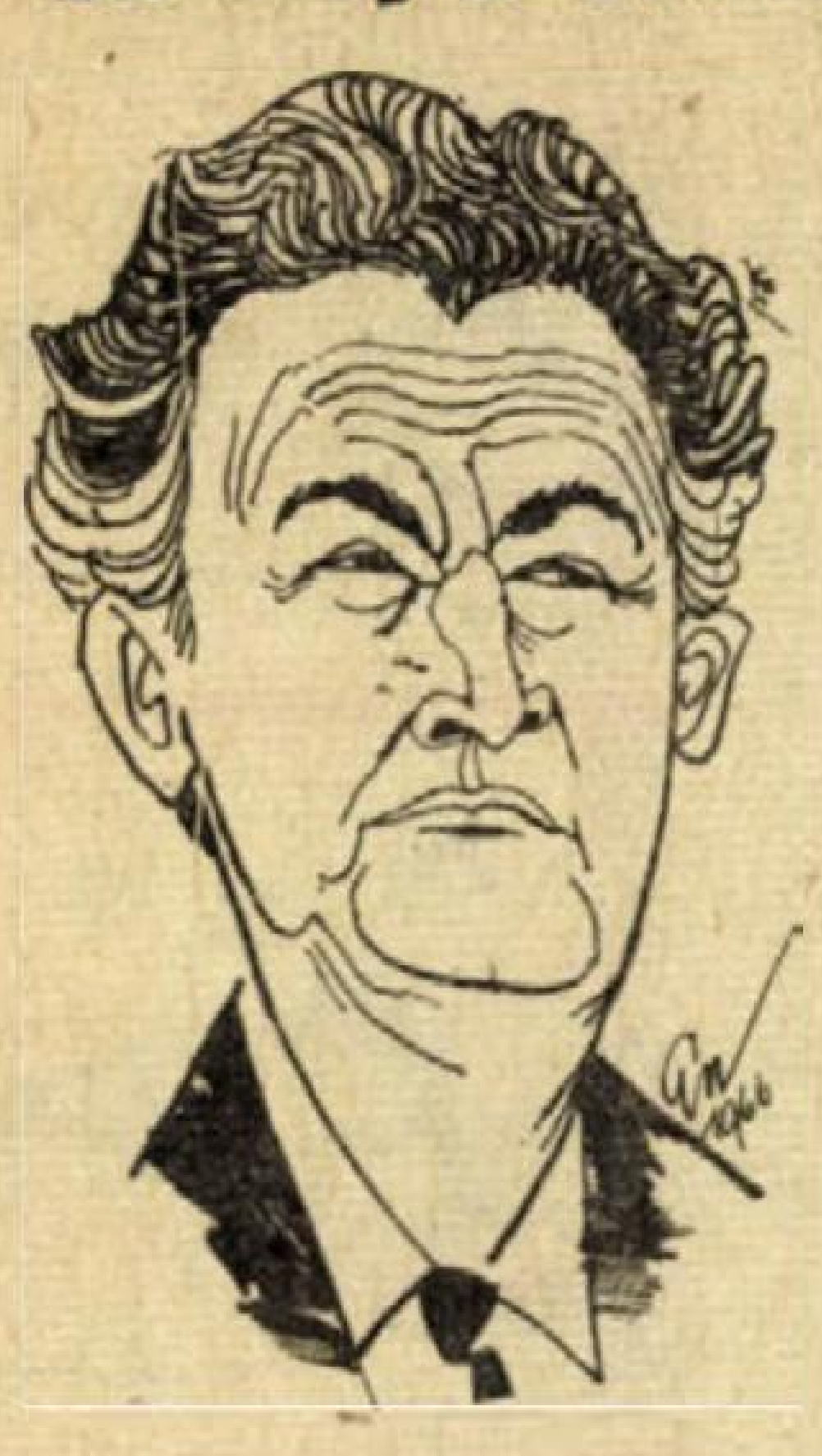

Balatongyörökön van egy házacskám, és a közeli Becehegyen egy kis szőlőm, amelynek kevés, de szép termése van. Ezt a környék borgazdái is elismerik, és én bevallom, nagyon büszke vagyok arra, hogy ilyen jó híre van az olaszrizlingemnek.

Az elmúlt esztendőben éppen szüretre készültünk, amikor látogatót kaptunk. Egy operaházi művészkollégám Keszthelyen járt kocsijával, és egy órára átjött hozzám, hogy megnézze a szőlőmet. Siettem elébe, de akkor a kollégám már megkérdezte valakitől, hogy Simándy operaénekes urat merre találja meg. A kérdésre kérdés volt a felelet: „Hát énekelni is tud? Eddig csak annyit tudtunk róla itt Becehegyen, hogy hatalmasan jó bora van. No de éppen jön is már!”

Ismerősömnek megmagyaráztam, hogy se Györökön, se Becehegyen nem dicsekedtem el senkinek operaházi tagságommal, és később, amikor ismerősöm, megkóstolva boromat, elbúcsúzott és elment, behívtam kis házamba a közelben foglalatoskodó becehegyi embert, és elmondtam neki, hogy én bizony jól értek az énekléshez is. Állításom igazolására feltettem a lemezjátszóra egy Carmen-lemezt, amelyre Don José számom volt felvéve. A becehegyi nagy áhítattal hallgatta énekemet, azután eredeti zalai dialektusban így árazott: „Miért nem mondta, hogy danázni is tud? Azt hittem, hogy a szőlő minden tudományossága. Attól féltem az előbb, hogy elszakad a torka, de maga csak még vitte fönek. Azon tanakodtam magamban, hogy meddig bírja, de csak mene tovább a dalolásával. Szép szufláját van, no de azért a rizlingjére még rátartibb lehet!”

Simándy József

Johnson-féle véradó mozgalom

Kertész László rajza

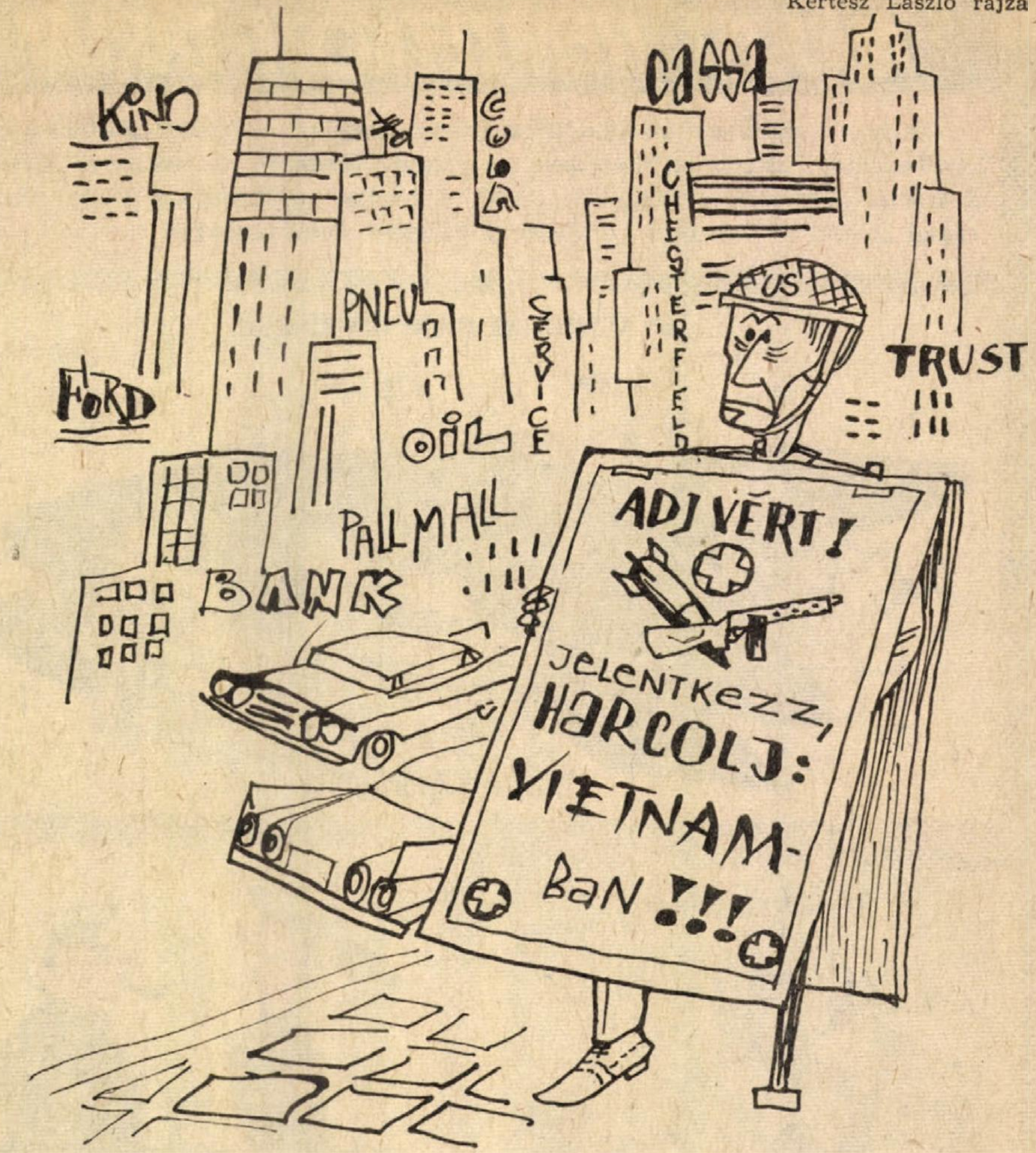

MAGYAR BESTSELLER

– Sajnálom – dőlt hátra kényelmes karszékében a Könyvkiadó Vállalat igazgatója –, de nem tudjuk az ön új regényét kiadni. Az előző könyve, kedves Mester, hogy úgy mondjam, glédában áll a könyvesboltok polcain és raktáraiban. Ilyen körülmények között nem kockáztathatjuk meg új kötete kiadását. Lássa be, a művészeti szempontok mellett, sajnos, a kereskedelmi szempontokat is figyelembe kell vennünk.

Az író sóhajtott egyet, felállt és búcsúzott. A folyosón Méz Gézával; a lírai költővel találkozott, a testi szerelem avatott tollú énekesével. Megjelenése a jólétet és a biztonságot árasztotta. Vadonatúj műanyag ruhában feszített, fején vadonatúj bőrkalap, szájában vadonatúj Pall Mall füstölgött.

– Éppen a „Lázadó szűzek” harmadik kiadását tárgyalom meg – újságolta fölényesen. – És te?

Az író valami elfogadható hazugságot dadogott új regényéről, majd elváltak. Ez a Méz Géza a szerencse fia. Olyan szabadon és könnyedén ír a szerelmi élet titkairól, hogy méltán arat vele nagy erkölcsi és anyagi sikert.

Elgondolkozva ballagott hazafelé. Otthon elővette legutóbbi, eladhatatlannak bizonyult kötetét, áttanulmányozta, majd leült íróasztalához és írni kezdett. A Reggeli Újsághoz egy levelet.

„Tisztelt Szerkesztőség!

Csodálom, hogy önöknek elkerülte a figyelmét Tivornyák Lajos „Madártej” című, minden ízében pornográf regénye. Erotikus talajból nőtt posvány ez, tisztelt szerkesztőség, nem értem, hogy mai könyvkiadásunk hogyan adhat a serdülő fiatalság kezébe ilyen fércművet. Vezessék be a könyvek eladásánál is a tizennyolc éven felülieknek megszorítását, és tartsák is be ezt a rendeletet!

Tisztelettel:
Egy felháborodott magyar atya”

A levél másnap megjelent az újságban.

Két hét múlva levelet kapott a kiadójától.

„Kedves Mester!

Számunkra ismeretlen okokból szétkapkodták a „Madártej” című könyvét. Szíveskedjék befáradni hozzánk, újabb regényének kiadása tárgyában.”

Tardos Péter

MÁJUSI NEMZETKÖZI TÁRLAT

Rajzok a moszkvai „Krokodil", a varsói „Szpilki", a berlini „Eulenspiegel", „Volksarmee", „Berliner Panorama", a prágai „Dikobraz", a bukaresti „Urzica", a szófiai „Sztrsel", a belgrádi „Jezs", a párizsi „L'Humanité Dimanche", a római „Unita", a havannai „Palante y Palante" című lapokból.

AZ ÚJ BONNI KABINET ÜLÉSE

(Krokodil)

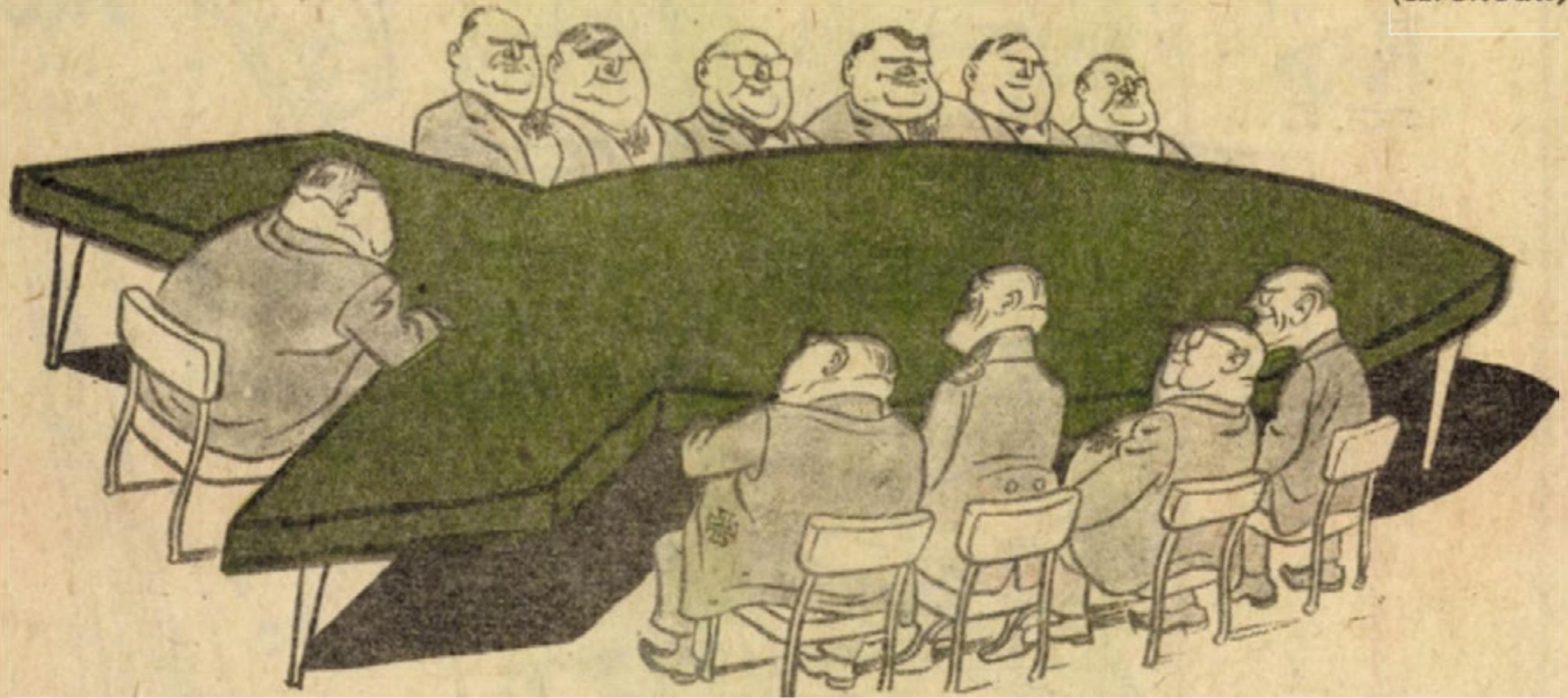

BŰVÖLÉS

(Palante Y Palante)

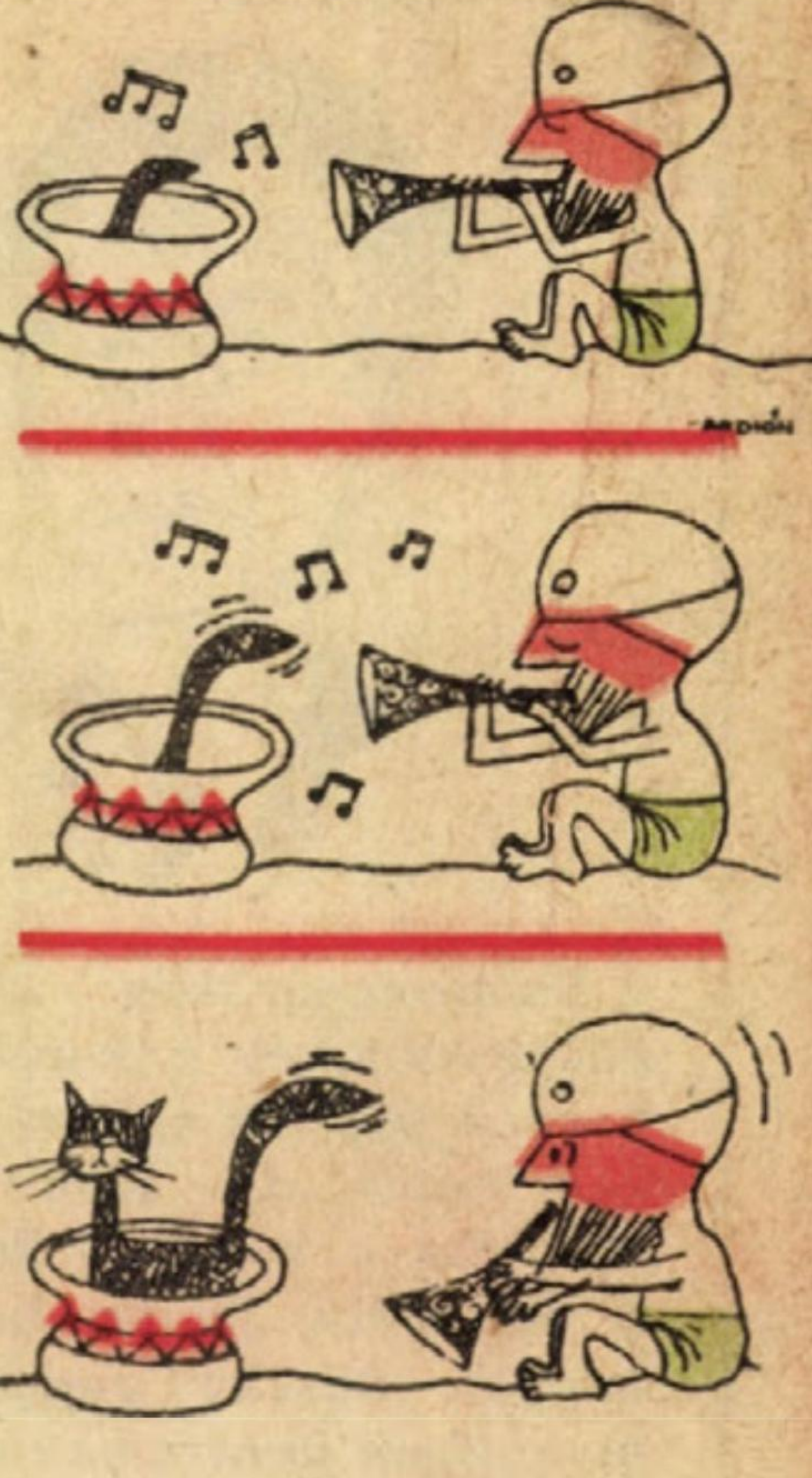

MEGÉRTŐ ÁLLAT

(Dikobraz)

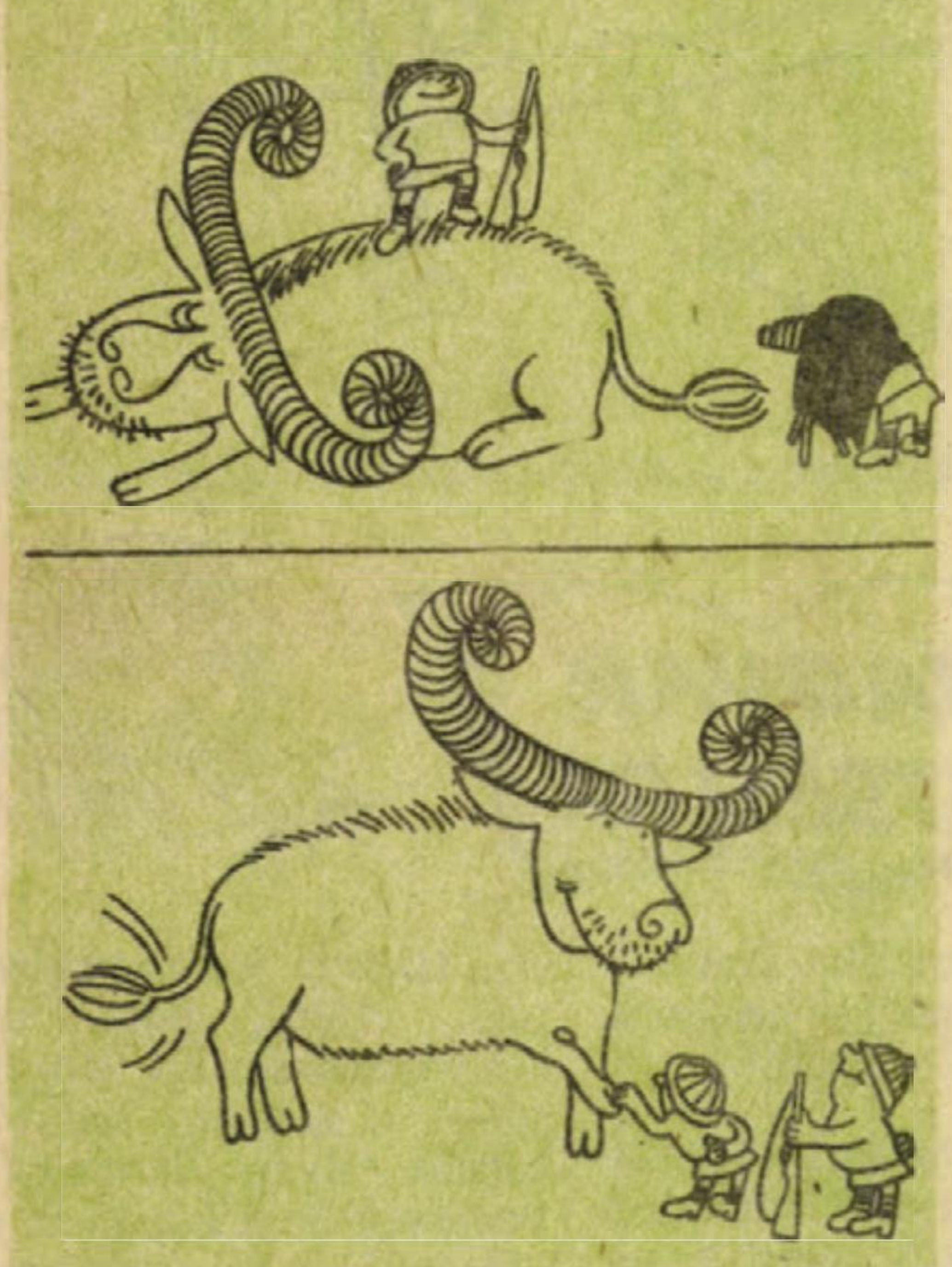

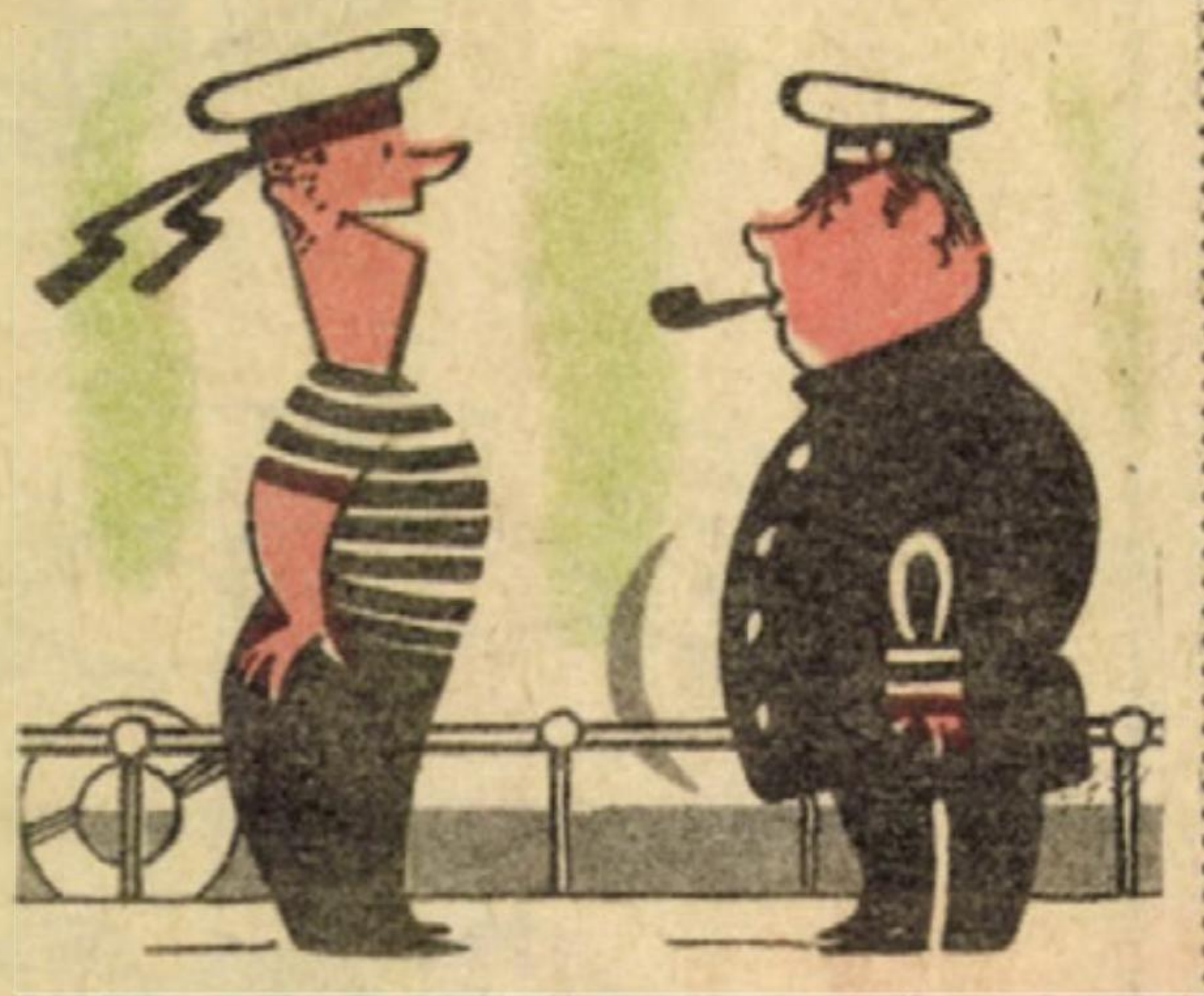

– Jelentem, eszembe jutott, hogy mit akartam reggel jelenteni: valaki beleesett a vízbe!

(Krokodil)

ÉBRESZTŐ

(L'Humanité Dimanche)

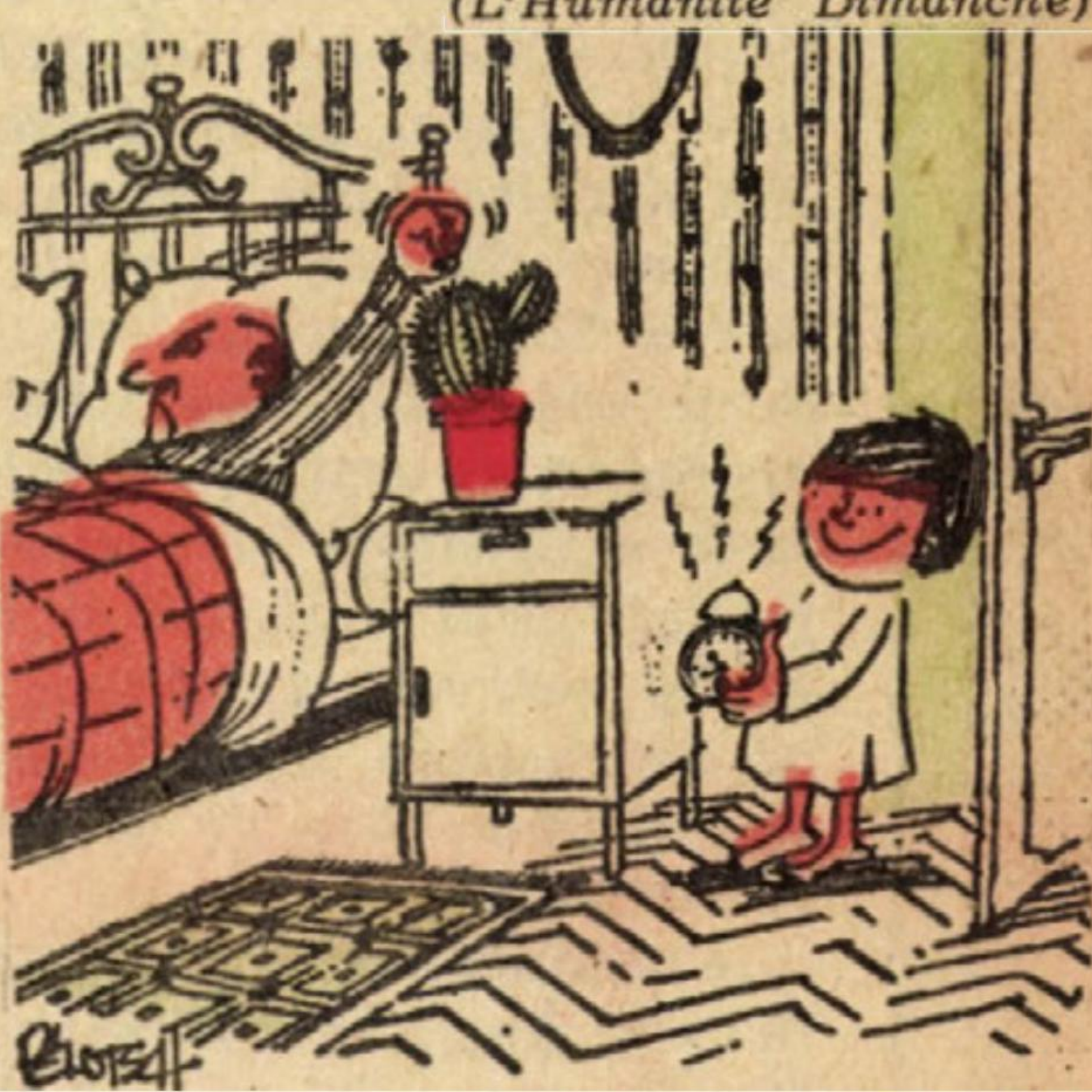

ÜZEMANYAG-TAKARÉKOSSÁG

(Jezs)

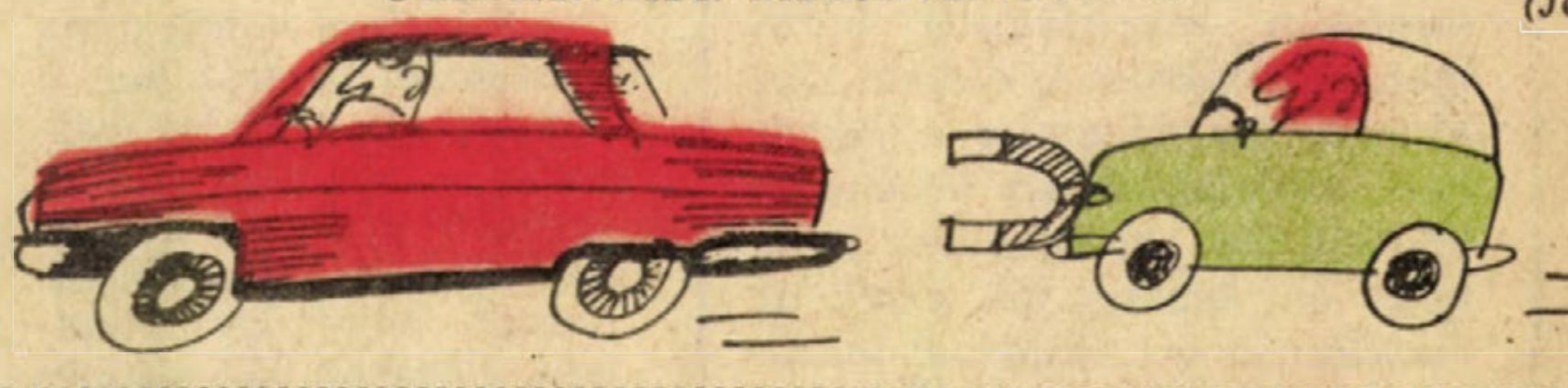

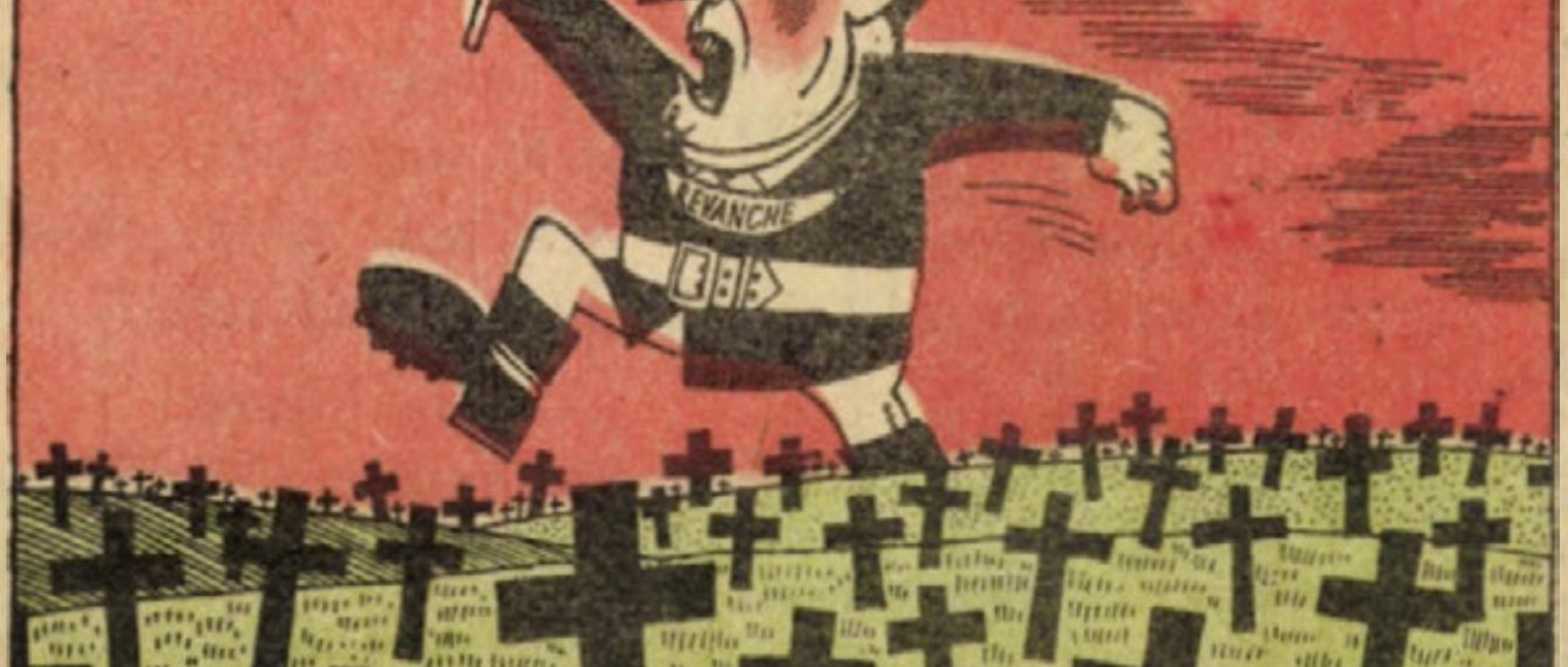

Schröder: Igenis szükségünk van atomfegyverekre! Még van hely a parcellák között!

(Volksarmee)

KONZULTÁCIÓ

(Urzica)

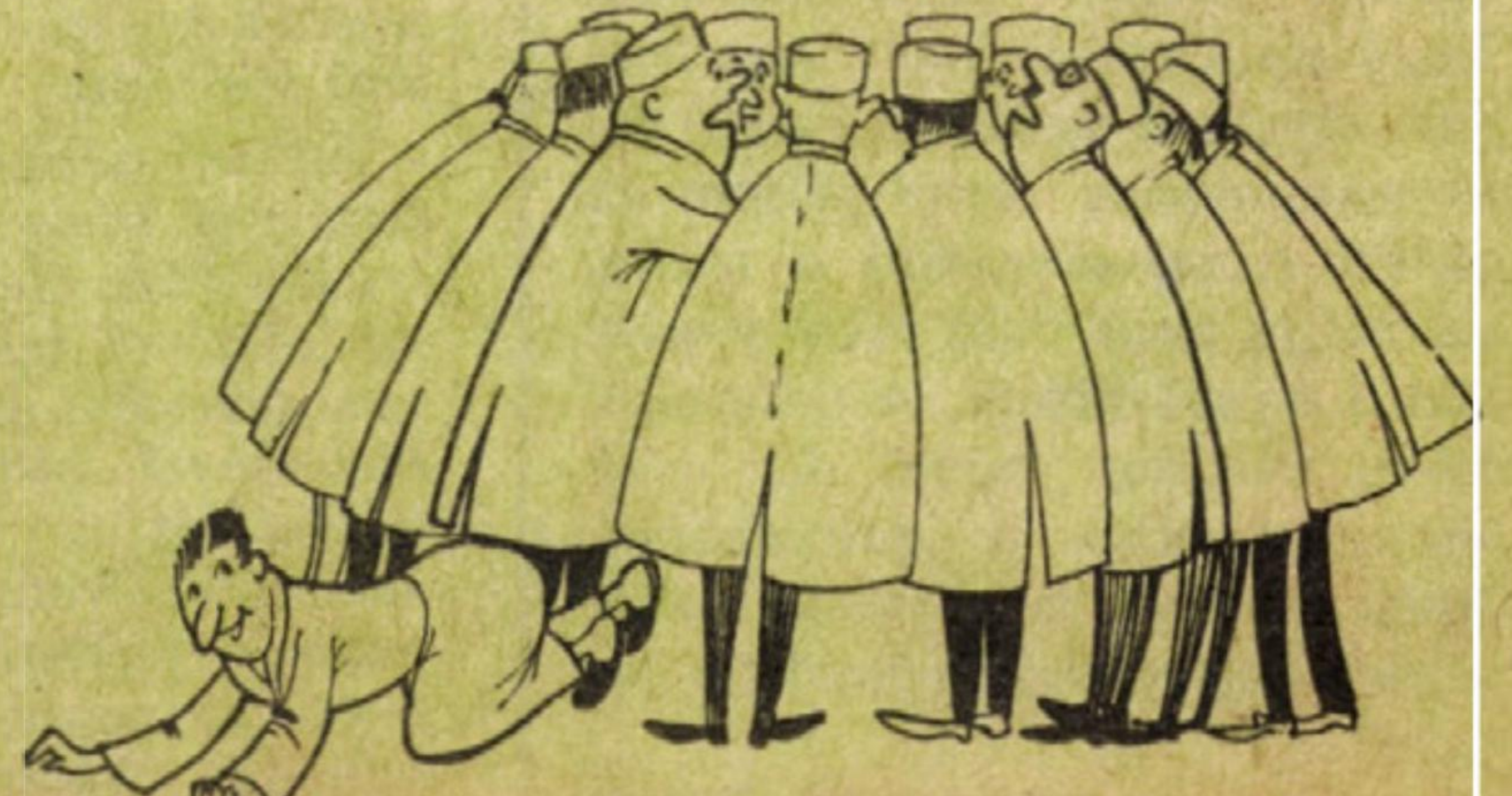

Szigorú zsűri

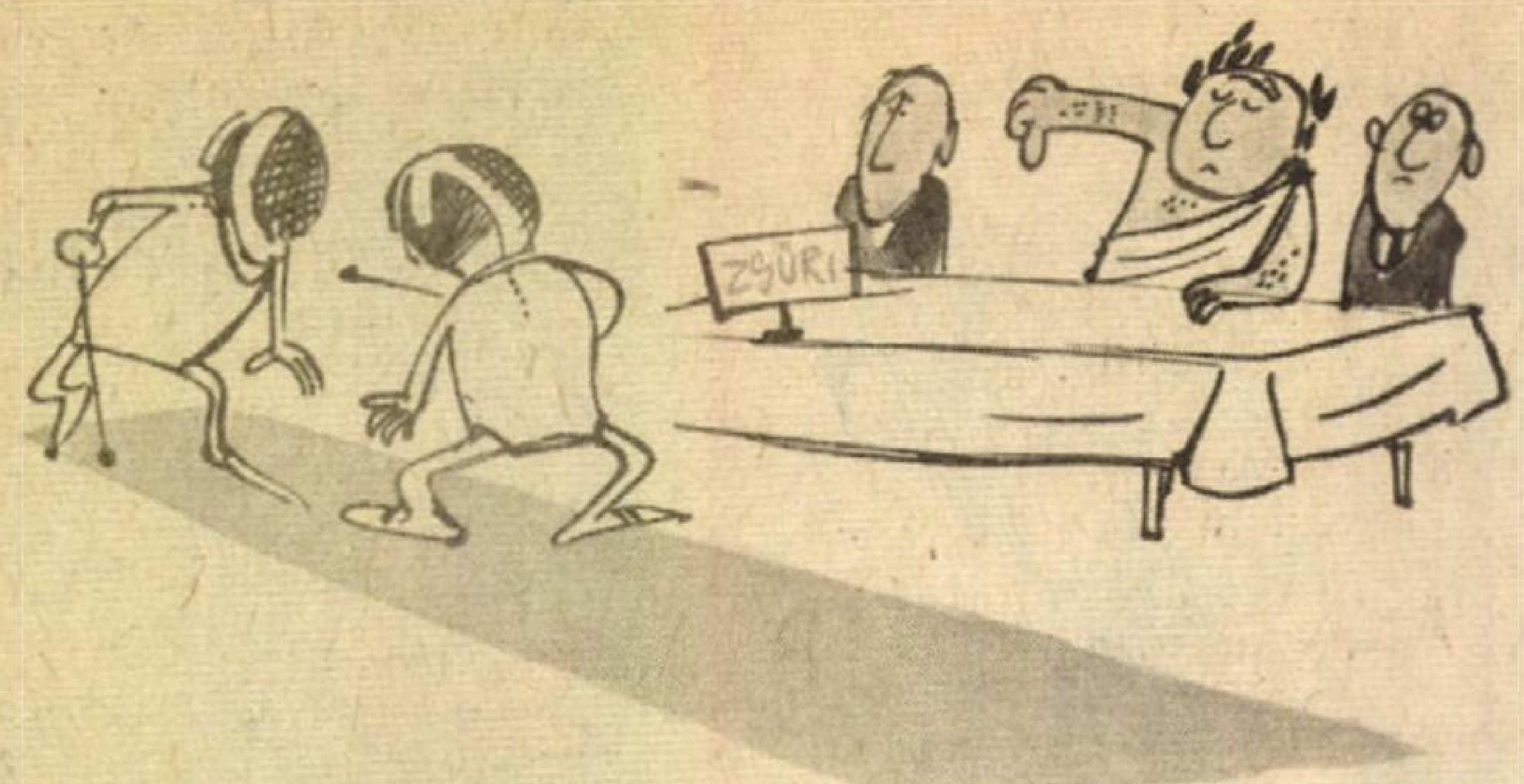

Álmaink és vágyaink

Ragyogó, ébenfekete hajú asszonyt látok: hófehér párnáin fekszik. Holdvilágos éjszaka van. Vajon miről álmodik az asszony? Nem szívesen pletykálok, de hát ez nem titok, újságban olvasható róla a hír:

„A XXIII. kerületi háziasszonyok régi álma teljesült: a tanács határozata nyomán új típusú zöldségtisztítógépet szereltek fel a Tobzódóvágy utca 12. szám alatti önkiszolgáló KÖZÉRT-ben.”

Nos, a ragyogó, ébenfekete hajú nő is XXIII. kerületi háziasszony — nem boszorkányság tehát kitalálni, miről is álmodott. Eddig. No de most már felszerelték az új típusú zöldségtisztítót — vajon miről álmodik ezután? Ne féltsük őt: az asszonyok bonyolult lelkületűek. Hátha már arról álmodik a kis telhetetlen, hogy a kerület más KÖZÉRT-jeiben is elhelyeznek ilyen zöldségtisztítót. S el is romolhat ez az új típusú szerkezet. Egy idő múlva határozatot kell hozni kijavításának biztosításáról, és akkor megjelenik az újabb hír:

„Zöldségtisztító javító-szervízt hozott létre a XXIII. kerületi tanács, és ezzel a háziasszonyok régi vágyát elégítette ki.”

Az ám, mert a ragyogó, ébenfekete hajú asszonynak nemcsak álmai vannak, hanem vágyai is — s ezek nem állnak meg a zöldségtisztítónál! Meghosszabbítják a Patyolat záróráját: ismét beleshetünk vágyai közé, mert az erről szóló tudósítás nyugtázza, hogy ezzel régi vágya teljesült. Közben gyermeket szül, amit csak azért érdemes megemlíteni, mert új óvoda létesül, és ezáltal régi vágya, álma, kívánsága elégül ki. De ne higgyük, hogy csak az asszonyoknak vannak vágyaik és álmaik. Nekünk férfiaknak is akad. Díszdobozban hozzák forgalomba az új cigarettát, gyorskiszolgálóvá alakítják a Pacal-bisztrót — ilyenkor aztán ország-világ előtt fellebbennek titkaink: újságcikk és rádióriport foglalkozik vágyainkkal, álmainkkal.

Értesülések szerint a napokban egy idősebb férfi rosszul lett az izgalomtól, amikor megtudta, hogy évek óta dédelgetett álma megvalósult: zónapörkölt is kapható már a sarki étteremben.

Földi Iván

Hajnali látogató

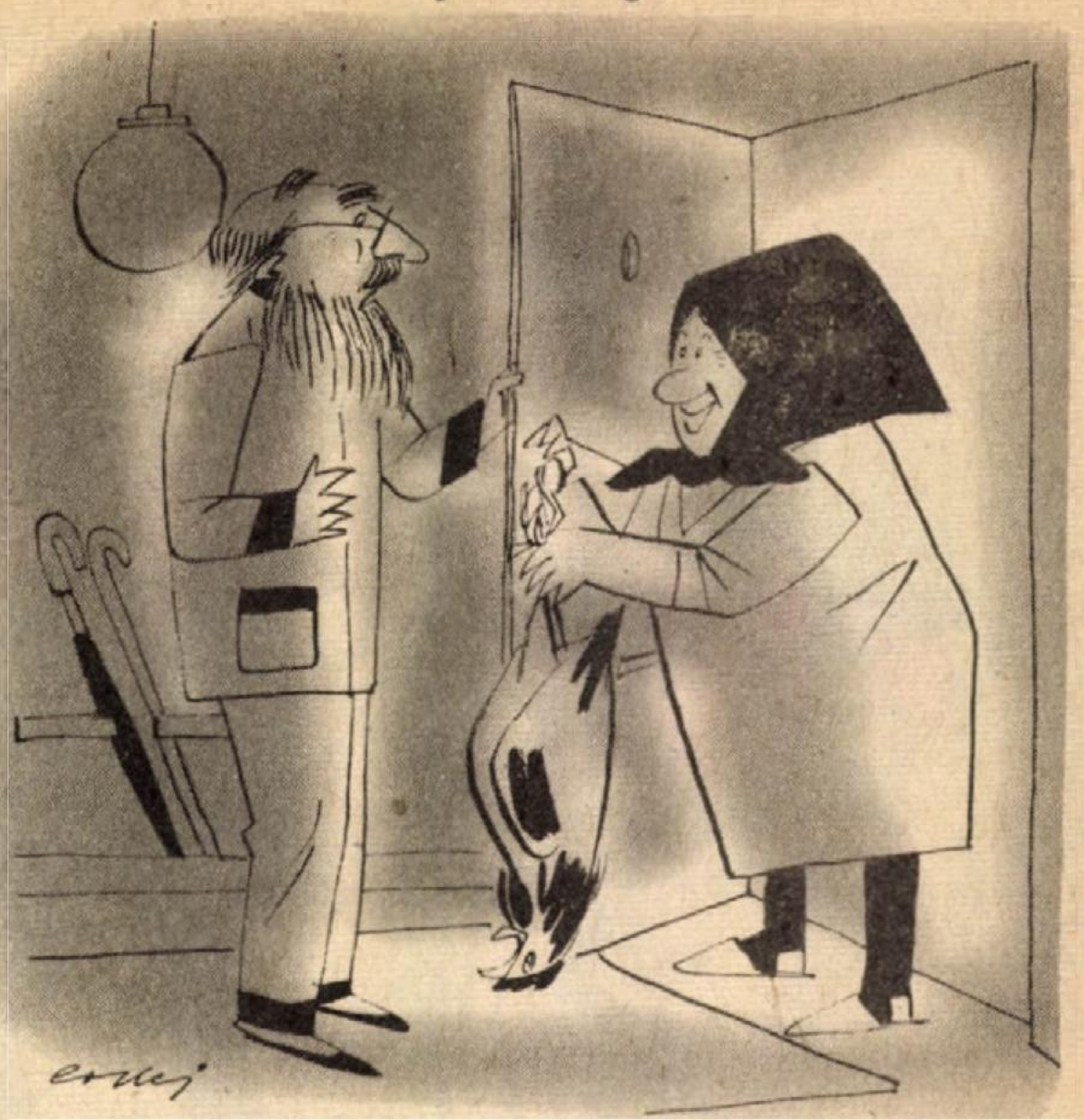

– A fiam a tiszteletét küldi a tanár úrnak, és arra kéri, hogy tessék őt az extrapiramidális idegpályákból kérdezni!

Meglepő fordulat

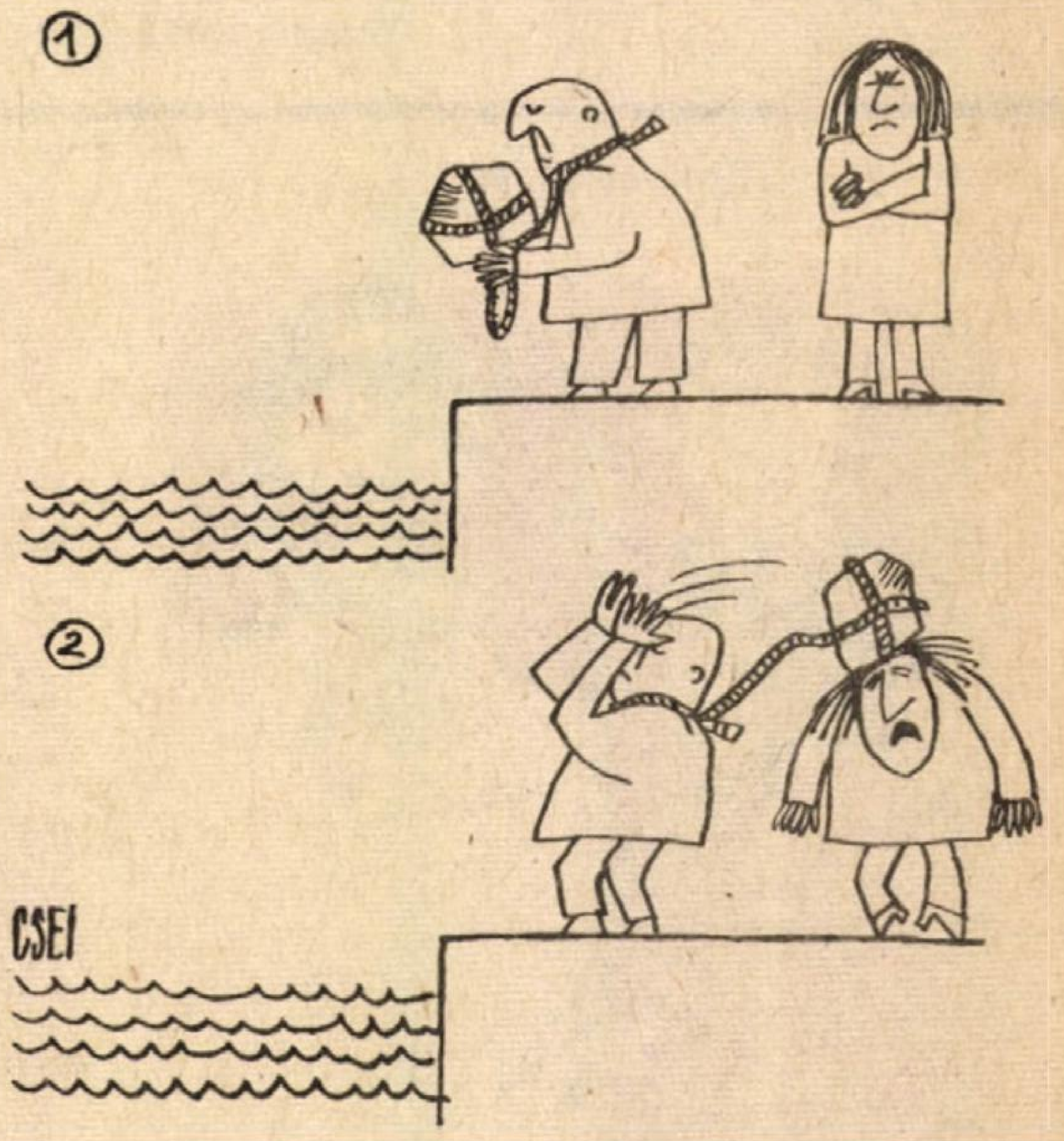

Csacska boci

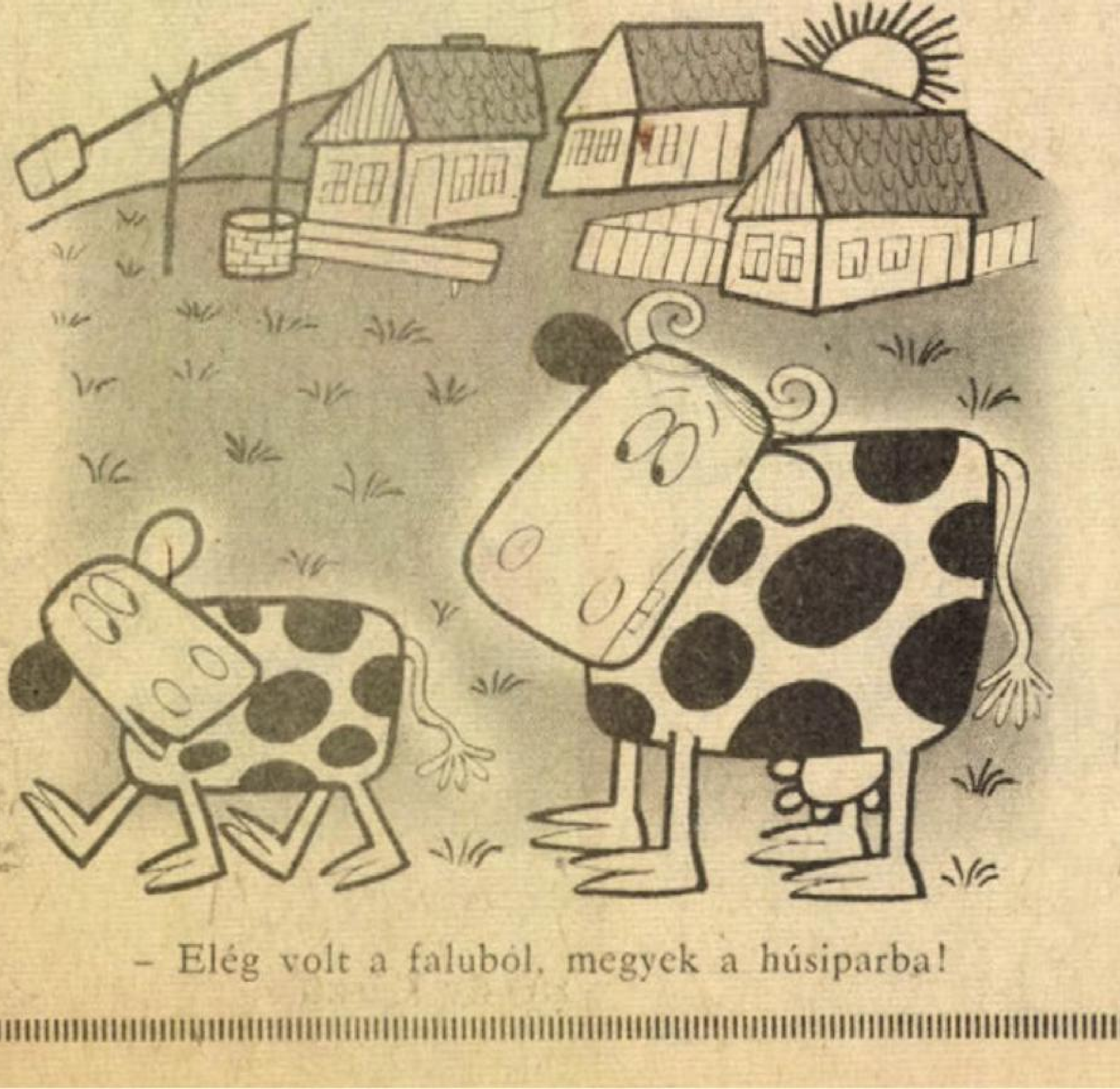

– Elég volt a faluból, megyek a húsiparba!

Korszerű mese

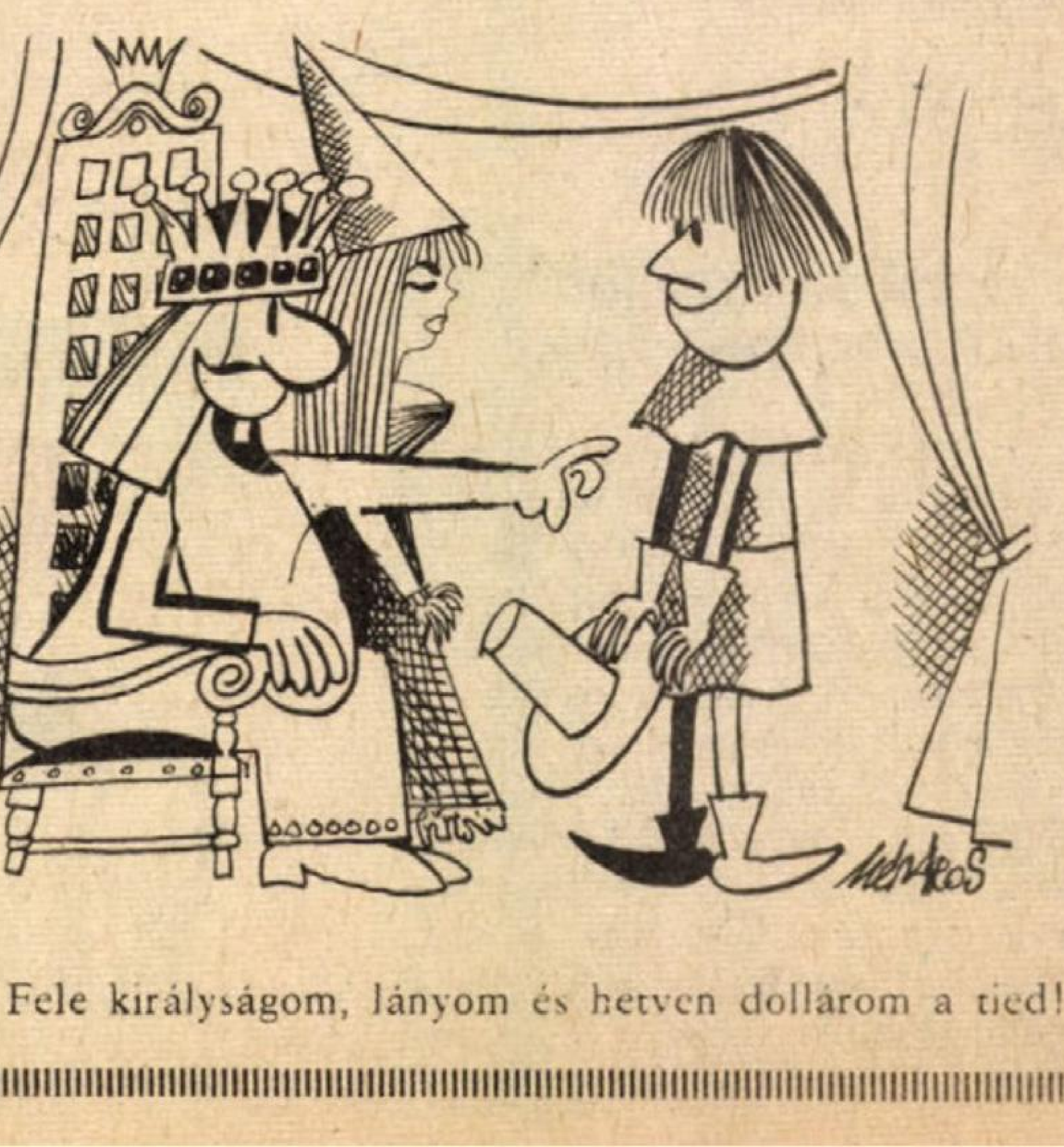

– Fele királyságom, lányom és hetven dollárom a tied!

Névnapi tragédia

Mészáros András rajza

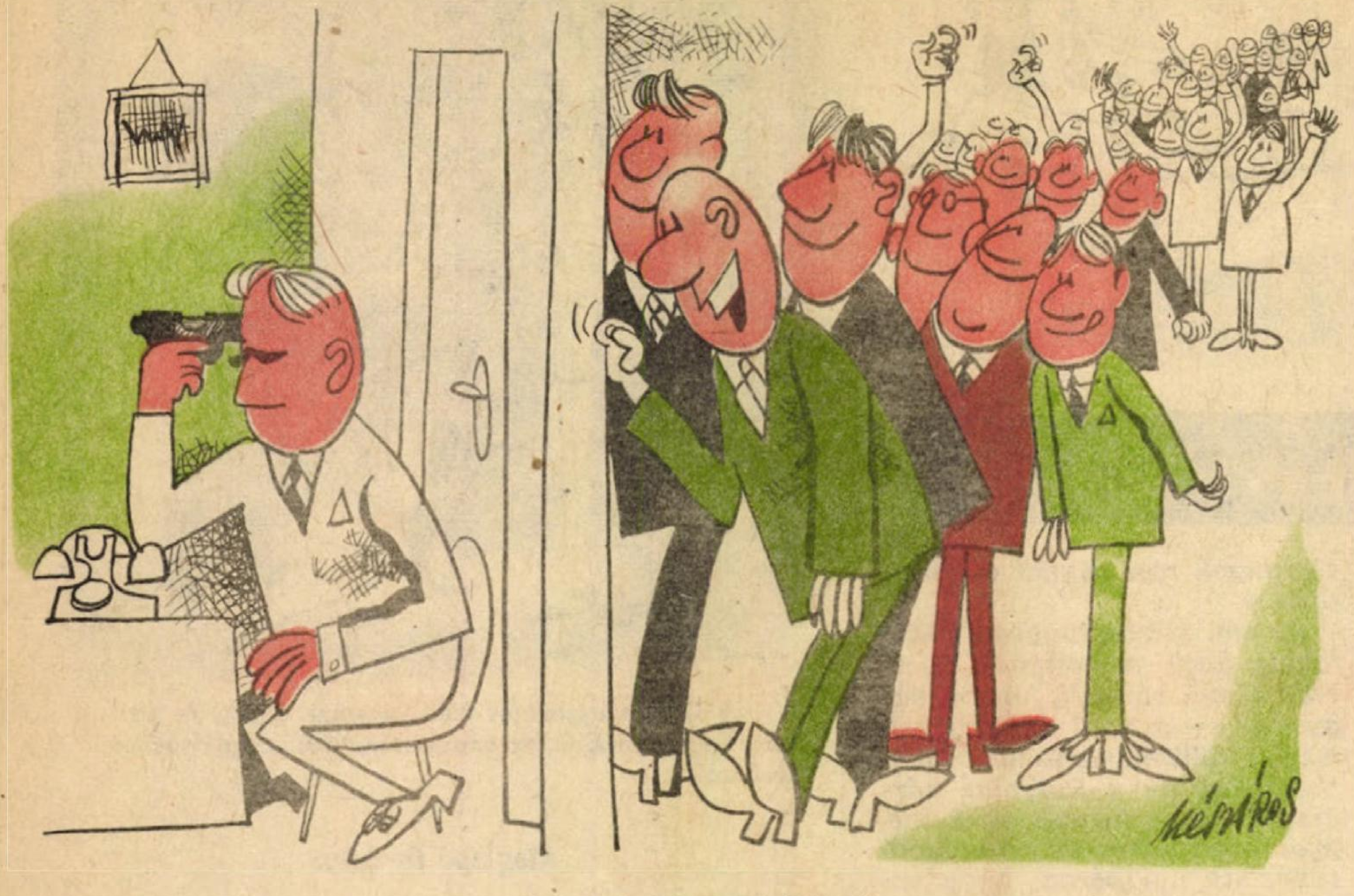

– Pemete kartárs, mit fizetsz?

Karóba húzva

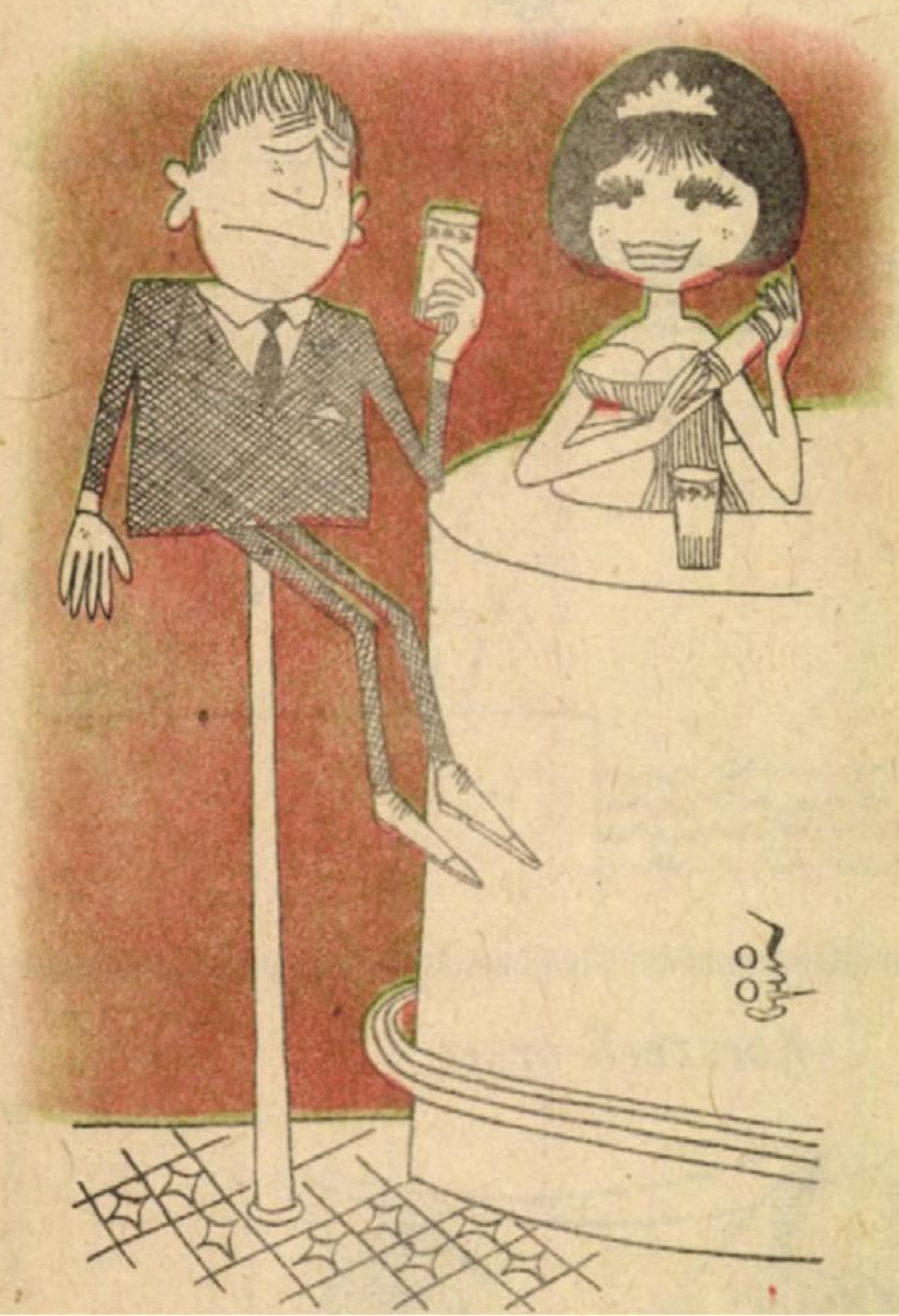

MiNdenFéle

Bármekkora bosszúság éri is az embert, azt már senki sem veheti el tőle.

A halak a legirigyebb állatok. Eleszik egymást egymás elől.

Lehet a huszadik századról is operát írni, de legjobb megvárni, amíg kosztümös kor lesz belőle.

Megfelelő képességek híján a tehetségtelen ember azt sem tudja megállapítani magáról, hogy tehetségtelen.

Még szégyenkezni is hajlandók vagyunk, ha udvariasan megkérnek rá.

Mennyi könyvön kell átrágnia magát az embernek ahhoz, hogy megtudja, mit nem érdemes elolvasni!

F. L.

NEM KELLENEK KÜLFÖLDI HULIGÁNOK!

A francia kormány harcot hirdet a külföldi huligánok ellen, akik hosszú hajjal, szakállal és mezítláb szokták elözönleni a Szajna partját, amint az időjárás ezt megengedi. Főként az északi országokból és Angliából érkeznek kétes tisztaságú ifjú elemek, rendszerint cipő, fésű és pénz nélkül. Minden egyébtől eltekintve francia illetékes körök úgy vélik, hogy huligánok tekintetében nem szorulnak behozatalra.

A gólkirály cipője

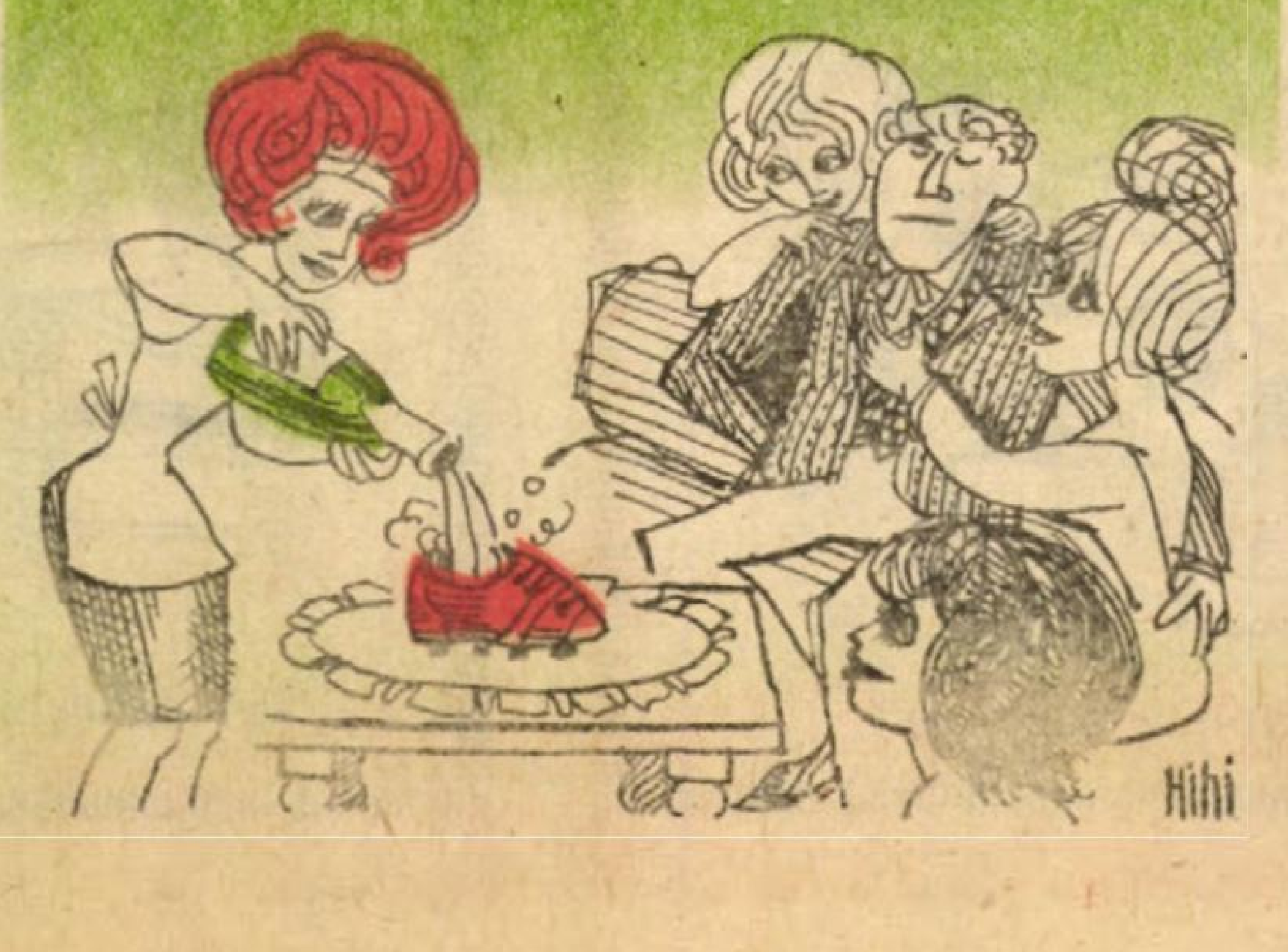

E heti hirdetéseink

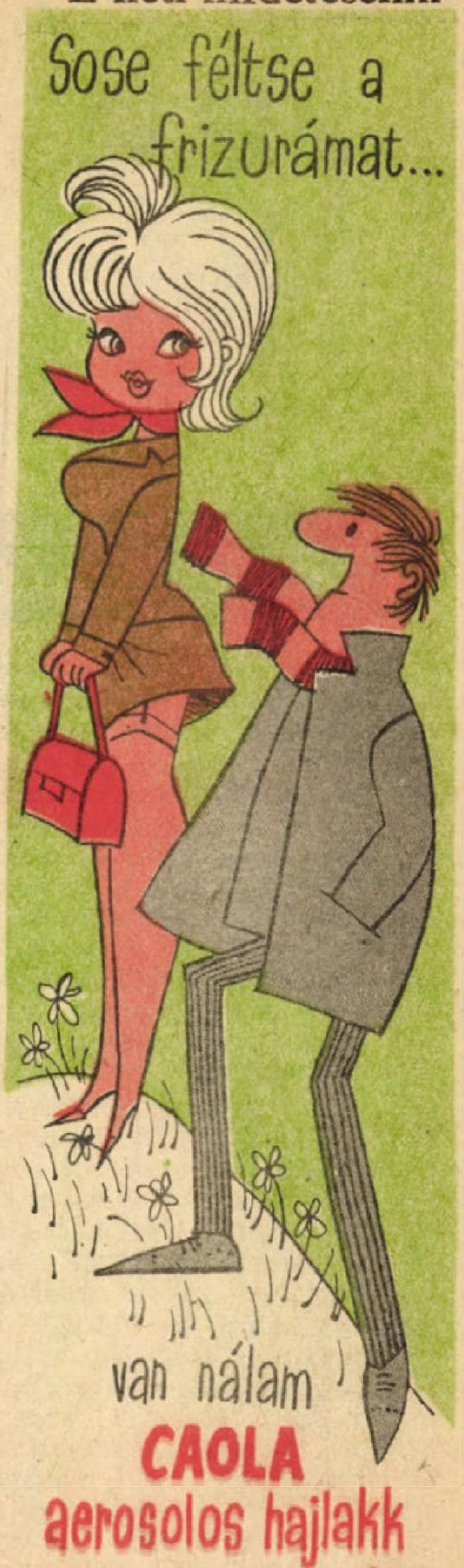
Sose féltse a frizurámat...
van nálam
CAOLA
aerosolos hajlakk

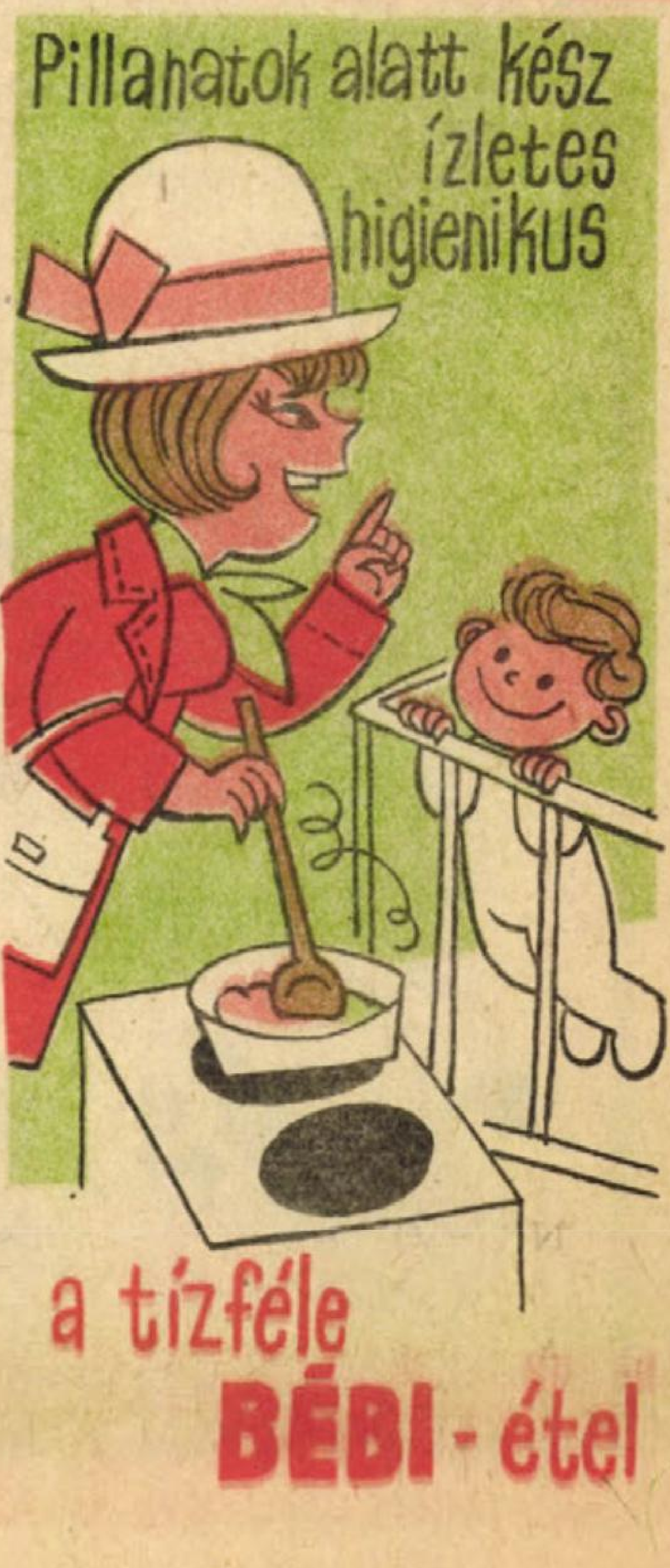
Pillanatok alatt kész
ízletes
higienikus
a tízféle
BÉBI-étel

Katonai puccs

Endrődi István rajza

– Kérem, vezértábornok úr, tegye meg a kezdőlövést...

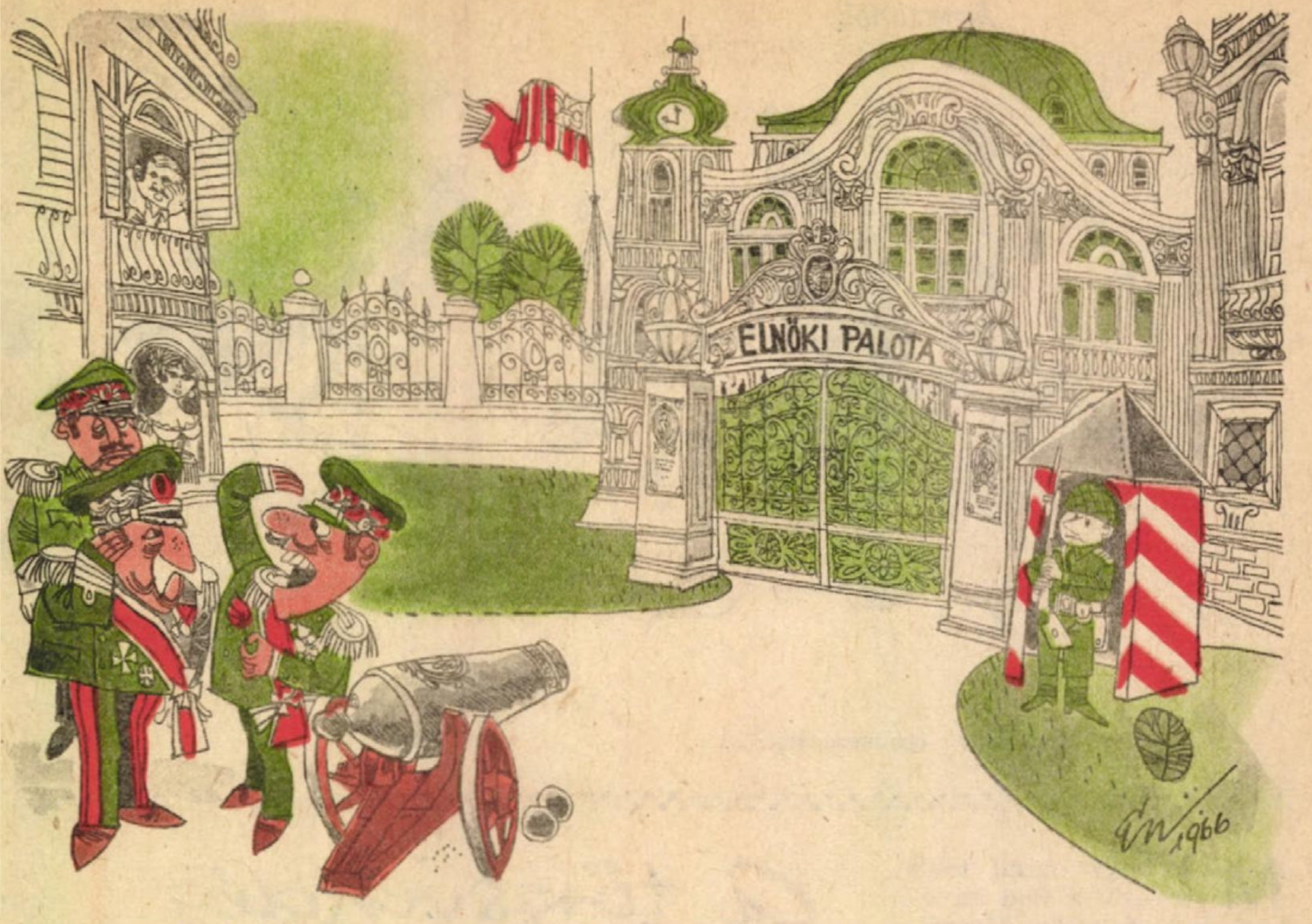
ELNÖKI PALOTA
1966

Hazatérés

Pusztai Pál rajza

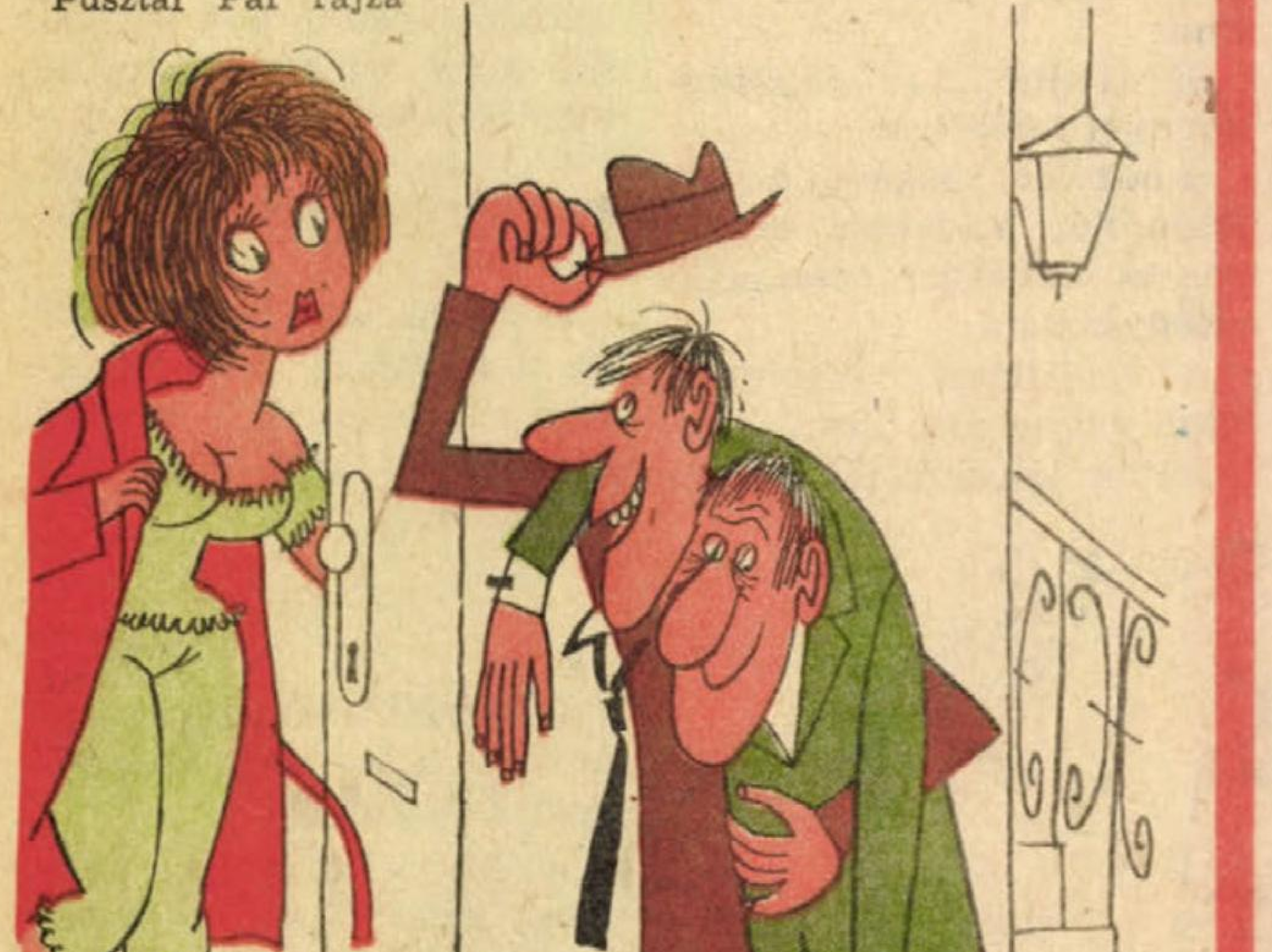

– Ne tessék haragudni rá, alighanem vitaminhiánya van...

Szerény kívánság

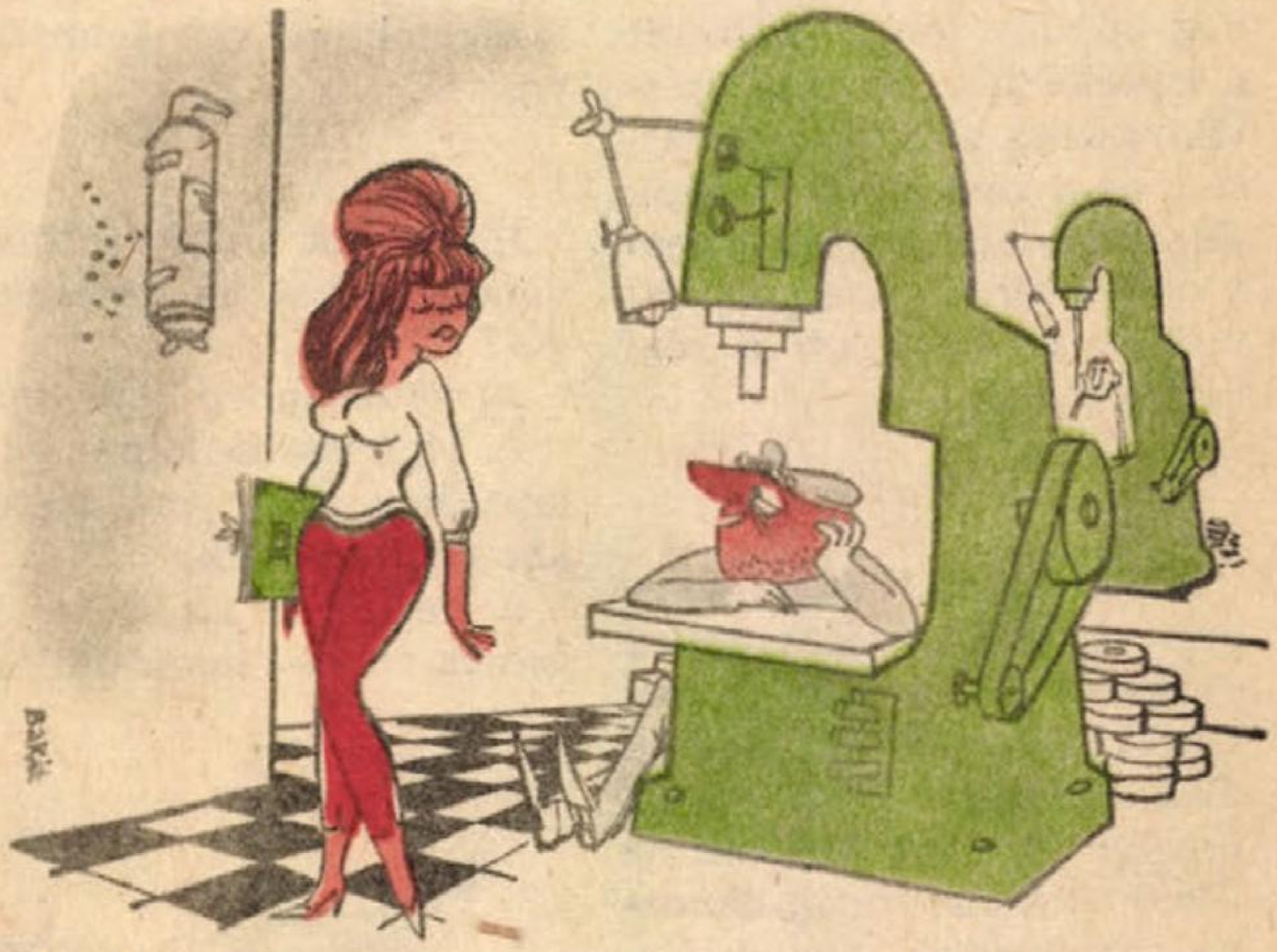

– Ne siessen úgy, Erzsike, még elviszi az álmomat!

Kemping-szaküzlet

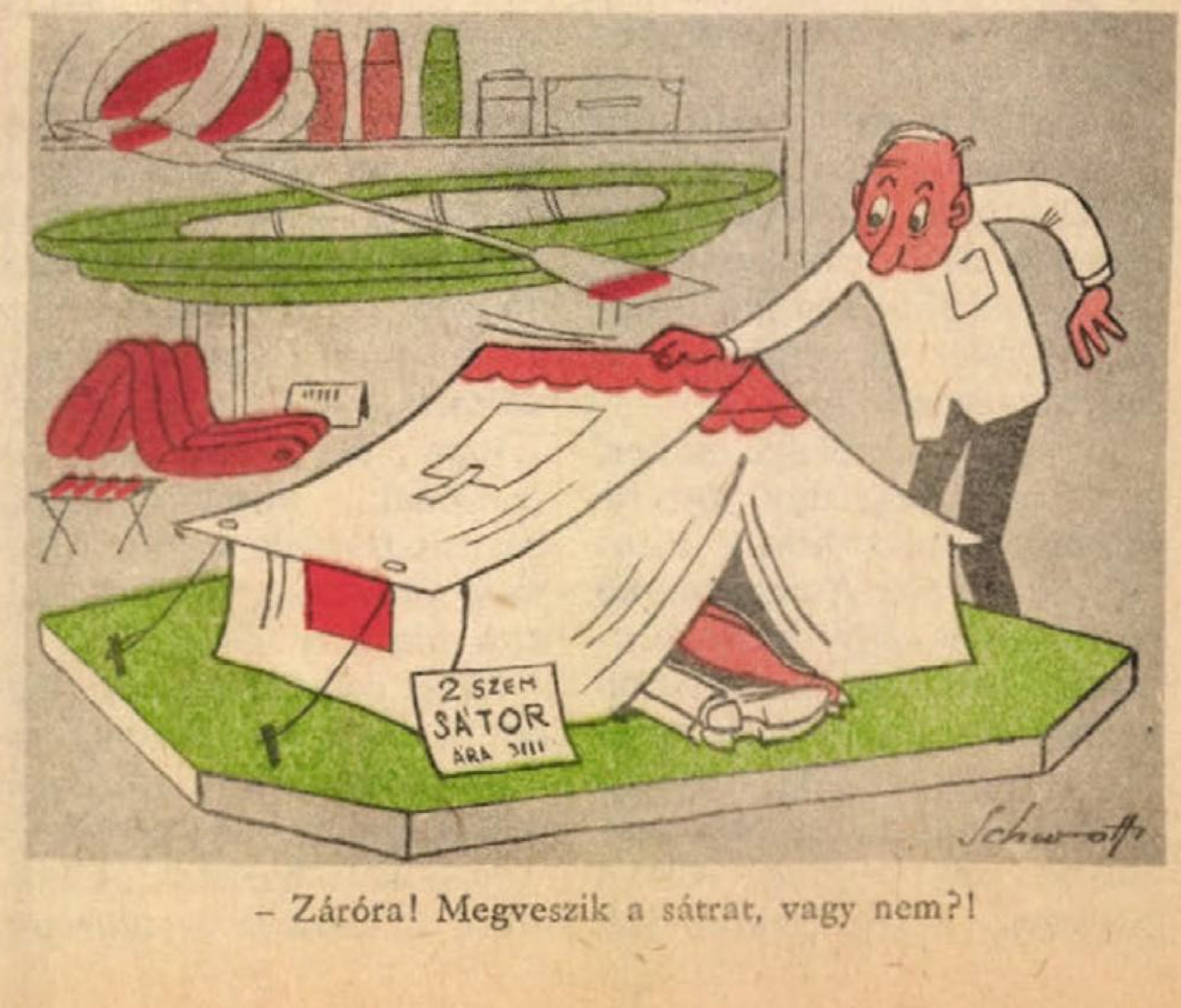
2 SZEM
SÁTOR
ÁRA

– Záróra! Megveszik a sátrat, vagy nem?!

Amazonok

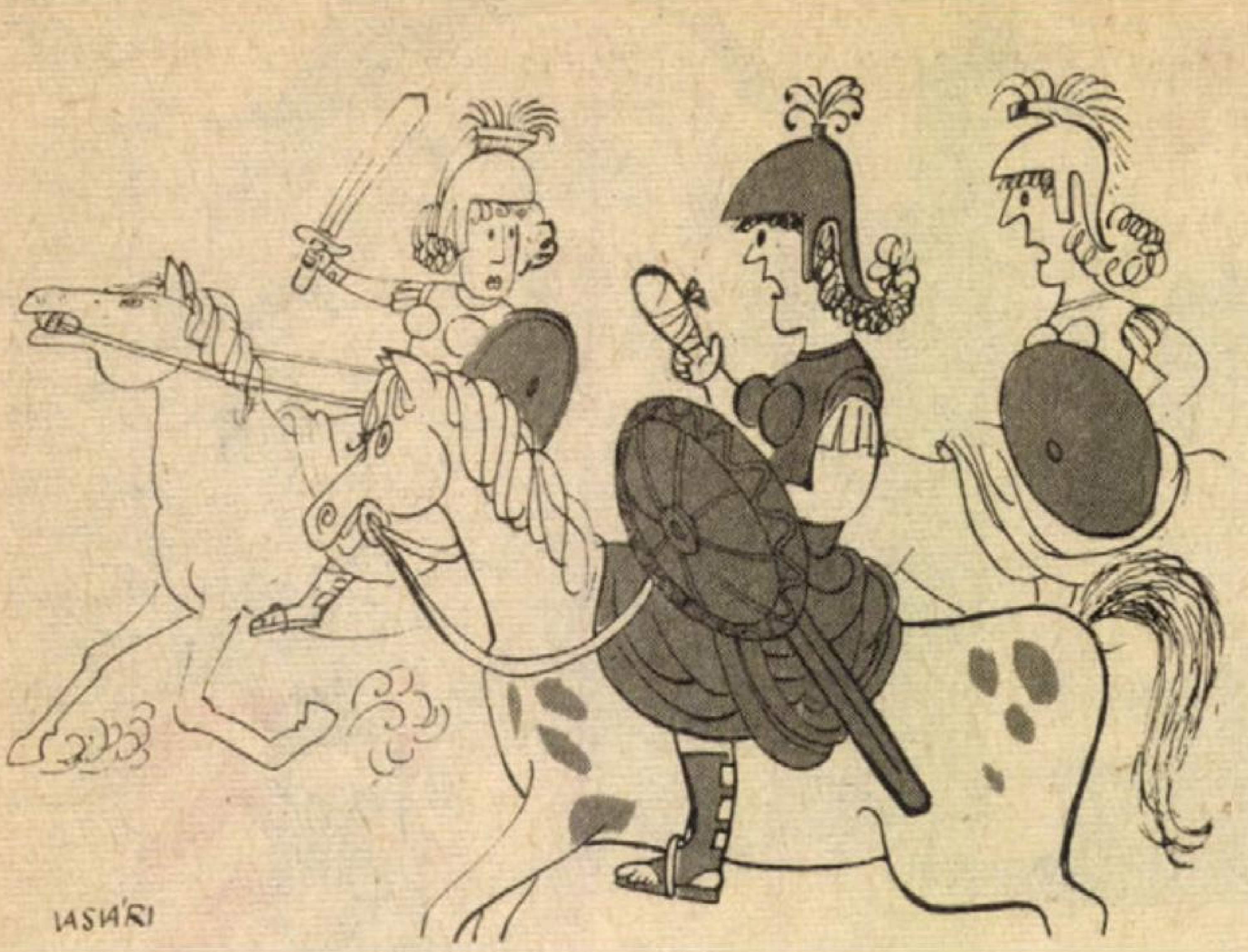

– Hogy fogok így mosogatni? . . .

Abszolút rámenős zenészek

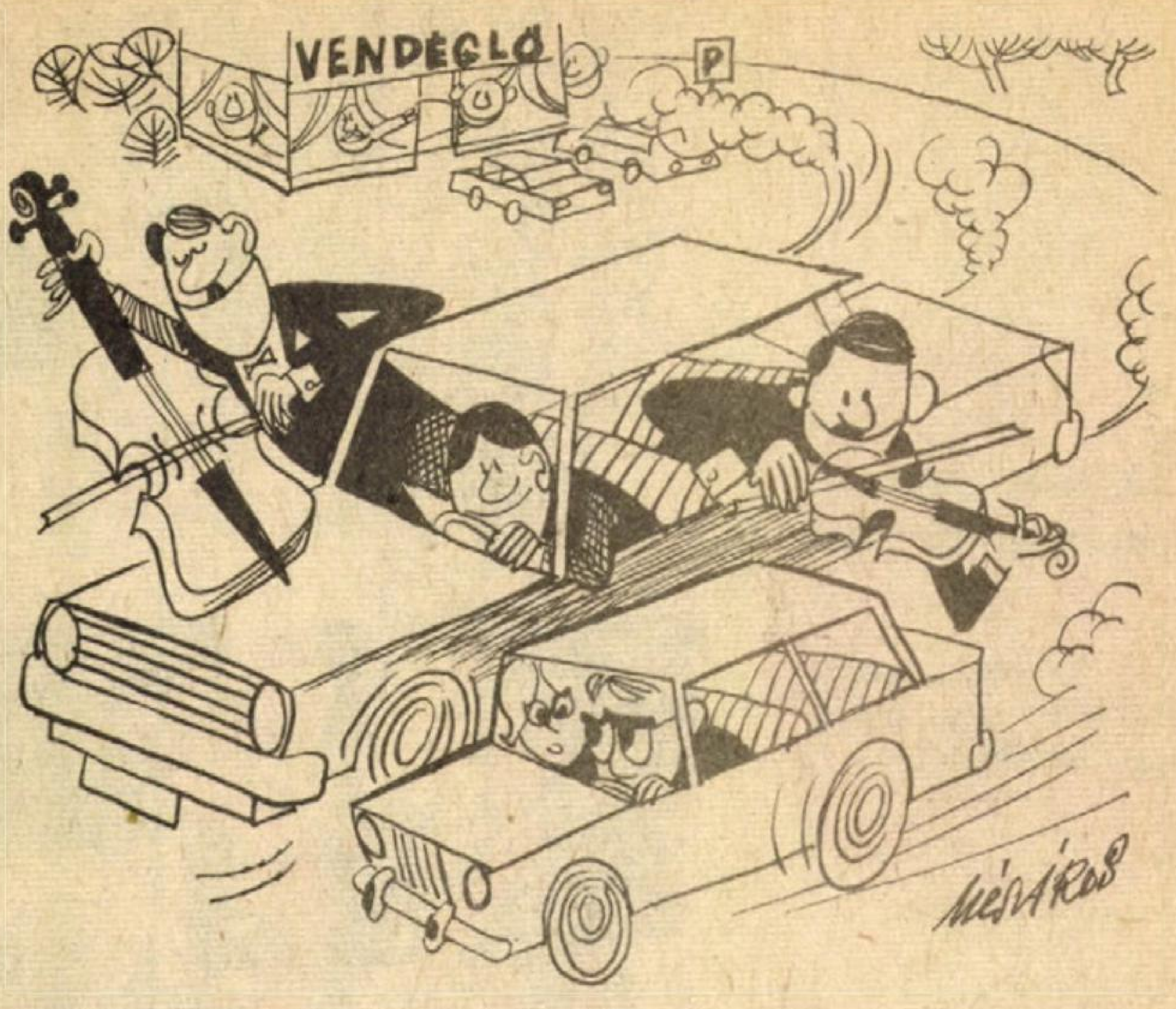

A törzsvendég

Most, hogy mind több szó esik a régi kávéházi élet feltámasztásáról, talán nem árt, ha felidézzük a régi kávéházak egyik legjellegzetesebb alakját, a törzsvendéget. A törzsvendég éppúgy hozzá tartozott a kávéházhoz, mint a márványasztal, a csillár, az újság, és a mosdóban a néni. Törzsvendég nélkül nem volt kávéház. Lássuk hát milyen is volt ez a régi törzsvendég.

*

A kávéházat kétféle vendég látogatta: törzsvendég és kocavendég. Ahogy belépett a forgóajtón, rögtön meg lehetett látni, hogy melyik fajtához tartozik az illető. A kocavendég habozva nézett körül, nem tudta, hova üljön, pedig volt asztal bőven, de ő nem tudott választani. Erre indult, arra indult, míg végre sikerült neki kiválasztani a legrosszabb asztalt, ahol huzat volt, ahol a lábát nem tudta kinyújtani, ahol minden pillanatban meglökték a csészét, ahol nem kapott újságot, és ahol csúnya öregasszonyok karattyoltak a szomszédságában.

Az igazi kávéházi ember, a törzsvendég, úgy jött be és úgy nézett körül, mint egy Napóleon. A reá rohanó pincéreket egy kézlegyintéssel leintette, a köszönő embernek éppen csak hogy biccentett, azután habozás nélkül leült a legjobb asztalhoz, ahol hiába volt a foglalva jelzés. Tudta jól, hogy az legtöbbször csak formaság, és a jó hely a szakértőknek van fenntartva.

*

Hogy mik voltak a törzsvendég jogai és kötelességei?

A törzsvendég joga volt:

A legfrissebb képes hetilapokhoz azon melegében, ahogy megjöttek;

a kenyeres lányt — ha csinos volt — hosszabb ideig az asztalnál tartani, akárhogy is hívták a kávéház másik végéből, a kenyeres lányt — ha csúnya volt — felmondással fenyegetni, ha nem őrizte meg számára a barnára sült ropogós zsemlét;

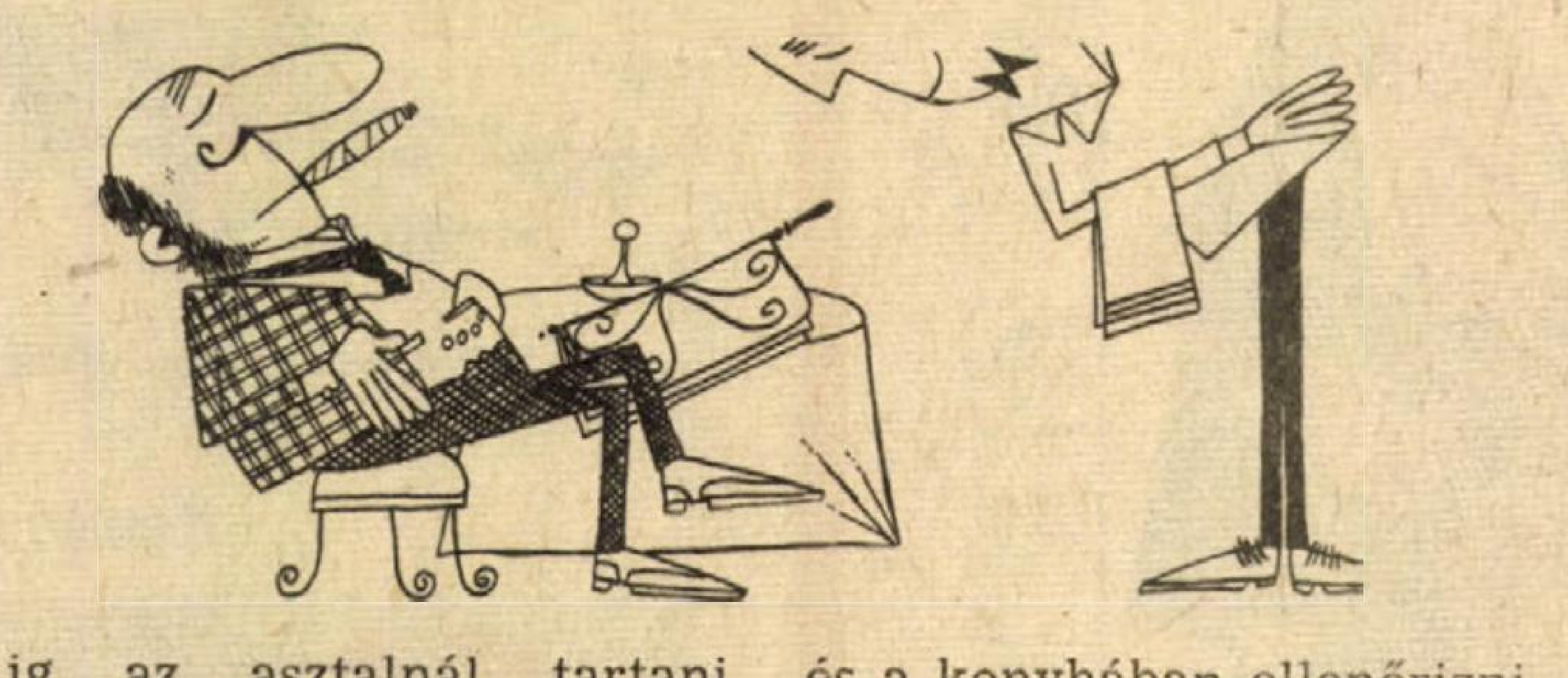

joga volt a nap bármely szakában, anélkül, hogy bármit rendelt volna, a legjobb ablakhoz ülni, és onnan nézni a forgalmat;

ha az eső váratlanul megeredt, joga volt a tulaj kalocsnijában és a főpincér esernyőjével hazamenni;

joga volt hasznos és korszerű újításokra — mint például ruganyos lúdtalpbetétet a pincérek részére — a figyelmet felhívni;

leveleit és bizalmas üzeneteit a kávéházba irányítani;

sáros cipőjét az ablakfüggönnyel letörölni;

a hazulról magával hozott szalonnát kávéházi tányéron és kávéházi eszcájggal elfogyasztani;

a ventillátort megindíttatni vagy elállíttatni;

külön kávécsészét tartani és a konyhában ellenőrizni, hogy más nem használta-e;

számadásait kizárólag, és minden papír mellőzésével és csakis a márványasztalon végezni.

A törzsvendég kötelessége volt:

A szilvesztert a törzskávéházban tölteni, és a hangulatot emelni;

kollégái társasösszejövetelét a kávéházban rendezni;

részt venni a tanácskozásokban, hogy mit is kellene csinálni, hogy jobban menjen a kávéház;

a kávéház fellendítése érdekében a reklámhirdetéseket szövegezni versben vagy prózában;

a főpincér családi körülményei iránt érdeklődni;

a tulaj unokahúgát gimnáziumba beíratni;

a nyaralásból képeslapot küldeni azzal a megjegyzéssel, hogy mindenütt jó, de legjobb a kávéházban;

a kenyeres lánynak kimenőjére mozijegyről gondoskodni;

és végül kötelessége volt, ha a kávéházi tinta kiszáradt, és valamelyik vendég murizott, a saját töltőtollát kölcsönadni.

*

Mi történt a törzsvendéggel, ha a kávéház megbukott, és bezárt?

Kissé fellélegzett, hogy íme, ismét szabad ember lett, azt teheti az idejével, amit akar. De hamarosan kiderült, hogy nem tud mit kezdeni a szabad idejével, kísérletezett erre-arra, míg végre megtalálta az új kávéházat, ahol letelepedhetett.

És mi történt a kávéházzal, ha a törzsvendéget zárták be? Némi zavar volt észlelhető, a hangulat félárbocra volt eresztve, a főpincér komoran járkált az asztalok között, a tulaj az ajkát harapdálta:

— Mindig tudtam én, hogy nagy gazember!

Balázs Sándor

Kisállat-tenyészet

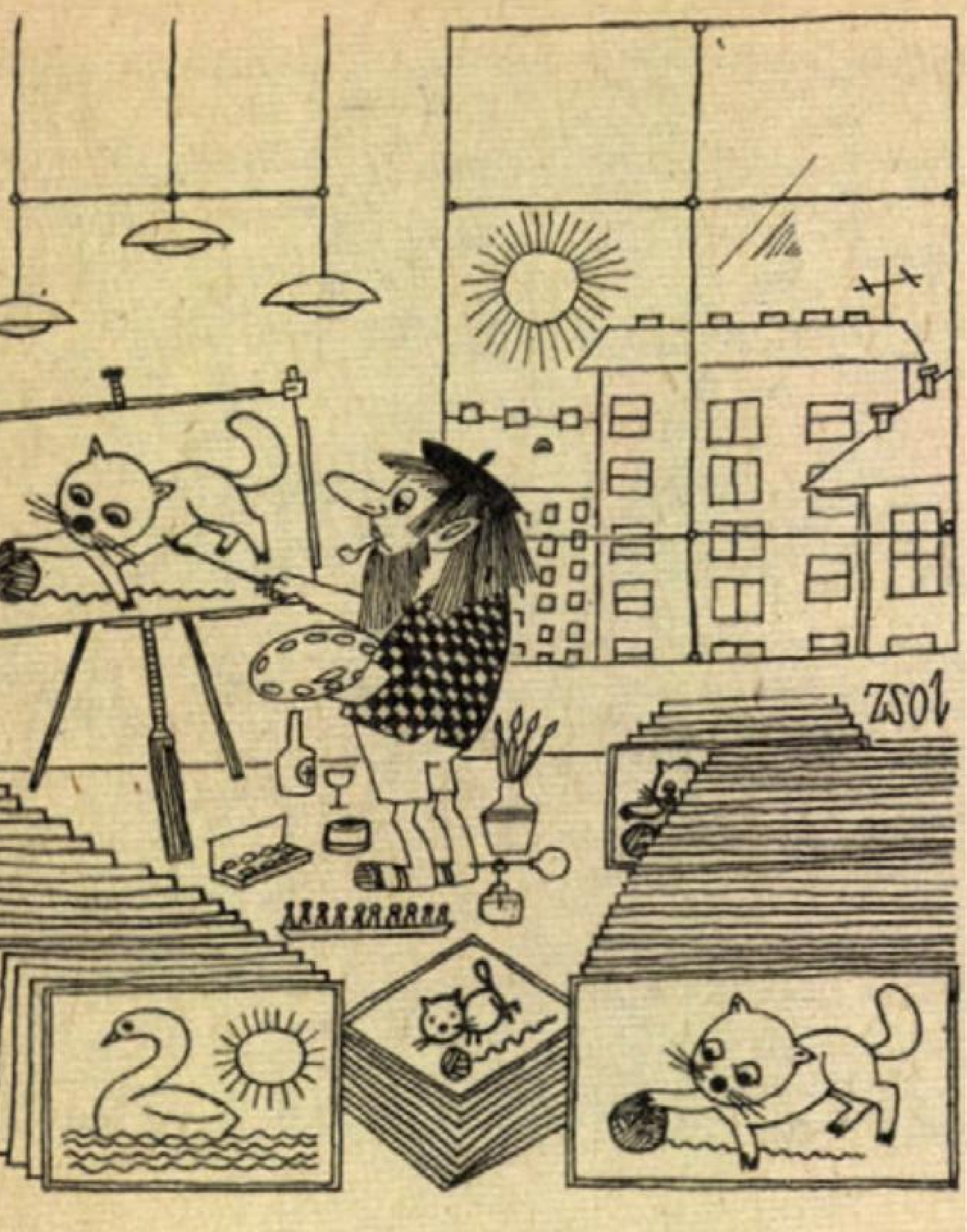

Pesti tudósítónktól

Egy néni ül a villamoson, és azzal a nyugodt idegzettel, amely manapság oly kevesek sajátja, elemózsiát húz elő kosarából, és falatozni kezd. Egyik kezében kolbász, a másikban kenyér, s néha le-leteszi a kenyeret, hogy a savanyú uborkából is haraphasson egyet-egyet.

Bármelyik külföldi irigyen állapíthatja meg, hogy a mi villamosainkon étkezőkocsi is van.

*

„A korszerű rágcsáló irtás teljes eredménnyel jár!" – olvassuk a falragaszokon. Egyetlen kis kötőjel hiánya (rágcsáló-irtás), vagy még inkább az elmulasztott helyes sorrend (a rágcsálók korszerű irtása) már egy új fogalommal ajándékozta meg a szemlélőt: „a korszerű rágcsáló". Nem afféle divatjamúlt, elavult, rokokó rágcsáló, hanem korszerű. Mai! Van fejlődés! Ha nem is a fogalmazásban.

*

Aki hiányolja, hogy a nemzetközi politikában még kevés a párbeszéd a szembenálló felek között, az nézzen ki időnként a piacra vagy akármelyik vásárcsarnokba, a párbeszédek bőséges lelőhelyére. Én például a Rákóczi téri csarnokban hallottam ezt a nőies párbeszédet:

– Nekem maga ne mondja azt, hogy maga!

– Ne mondjam azt magának, hogy maga? Akkor mit mondjak magának?

– Azt magának jobban kellene tudnia!

– Talán inkább magának!

És így tovább. Amikor később visszamentem, a párbeszéd még folyt. De már tegezték egymást.

f. l.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Milyen új törvényt hoznának?

Olyan új törvényt, amely a televíziót anyagilag érdekeltté tenné jó filmek bemutatásában.

D. F.

Szigorú büntetés terhe mellett eltiltanék minden bűncselekményt.

F. L.

Sürgősen bevezetném a Maceratörvényt. A törvény hatálya kiterjedne:

a) arra a *vezetőre,* aki a beosztottját előre megfontolt szándékkal csupán azért üldözi és gyötri, hogy a vállalattól mielőbb kiszekírozza;

b) arra a *főbérlőre,* aki az albérlő életét fondorlatosan megkeseríti azzal a céllal, hogy az albérlőt kitúrhassa;

c) arra a *könyvkiadóra,* aki azzal bosszantja az olvasóit, hogy a krimit bőséges kivonatban ismerteti és dicséri, de a könyvet a világért sem adja ki.

F. Gy.

A házasságok megóvása érdekében megszüntetném a koedukált munkahelyeket.

(f—p)

Törvényt hoznék a társadalmi tulajdon védelmére. (Tudom, hogy már van ilyen törvény, de hátha az enyémet be is tartanák.)

G. Sz.

Tíz évig terjedő fogházzal sújtanám azokat, akiket én kijelölök.

K. A.

Börtönbe záratnám azokat, akik villamosra vagy autóbuszra való felszállás előtt még egy utolsó nagyot szippantanak cigarettájukból, és a lépcsőn a szemembe fújják a füstöt.

P. L.

Megtiltanám a nyílt láng használatát azokban a hivatalokban, ahol sok a fafejű tisztviselő.

R. B.

Szigorúan megbüntetném azt a személyt, aki adósa nyugalmát a tartozás emlegetésével veszélyezteti.

S. P.

Háromtól hat hónapig terjedő börtönnel büntetném azt, aki nem érti a tréfát. Ha bizonyítást nyert, hogy csak akkor nem érti, ha róla van szó, a büntetést magánzárkával súlyosbítanám.

(t.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TAVASZI ILLATOK PÉCSETT

Évek óta félve várjuk a melegebb tavaszi és nyári napokat, amikor már reggel hat órakor elárasztja a város déli részét a bűz, s amíg ellenszél nem jön, orrunk elé tett zsebkendővel védekezünk, amennyire csak tudunk. Néha még a Belvárosban, a Széchenyi téren is érződik az a penetráns bűz, amely az Alsóbalokány utcából jön, az Állatifehérje Takarmányokat Előállító Vállalat ottani telepéről.

A megyei és városi KÖJÁL már többször hozott határozatot az üzem kitelepítésére, de, sajnos, eredménytelenül. A helyi újság, a Dunántúli Napló is többször cikkezett róluk, s megírta, hogy rendezni kellene már az ottani állapotokat. Mert a bűz terjesztésén kívül más bajok is vannak! Többek között az, hogy az állati tetemeket az éjszaka leple alatt gyakran ellopkodják a telepről – a magános, fegyvertelen őr tehetetlen a csoportosan támadókkal szemben. Nem kell külön ecsetelni, hogy az állati hullák széthurcolása milyen járványveszélyt jelent!

Minden eddigi tiltakozás hasztalannak bizonyult, a tűrhetetlen állapotokon mit sem változtattak. A tanács és a KÖJÁL tehetetlen, az Állatifehérje Előállító Vállalat budapesti központjában pedig nyilván vastagon párnázottak az ajtók, azért nem hallják meg a mi hangos protestálásunkat!

Több pécsi olvasó

Áramszünet

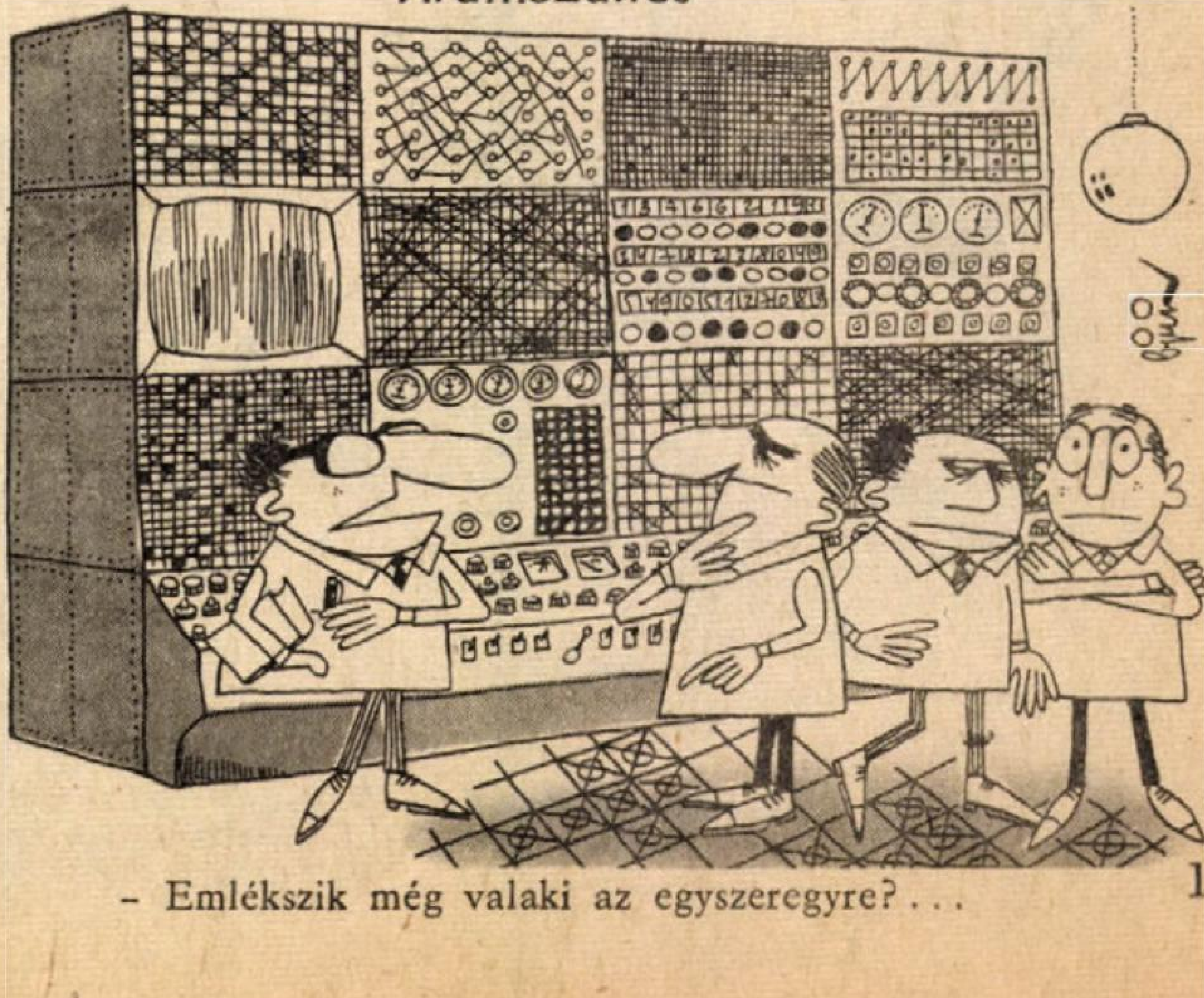

– Emlékszik még valaki az egyszeregyre?...

Nincsen új a Nap alatt

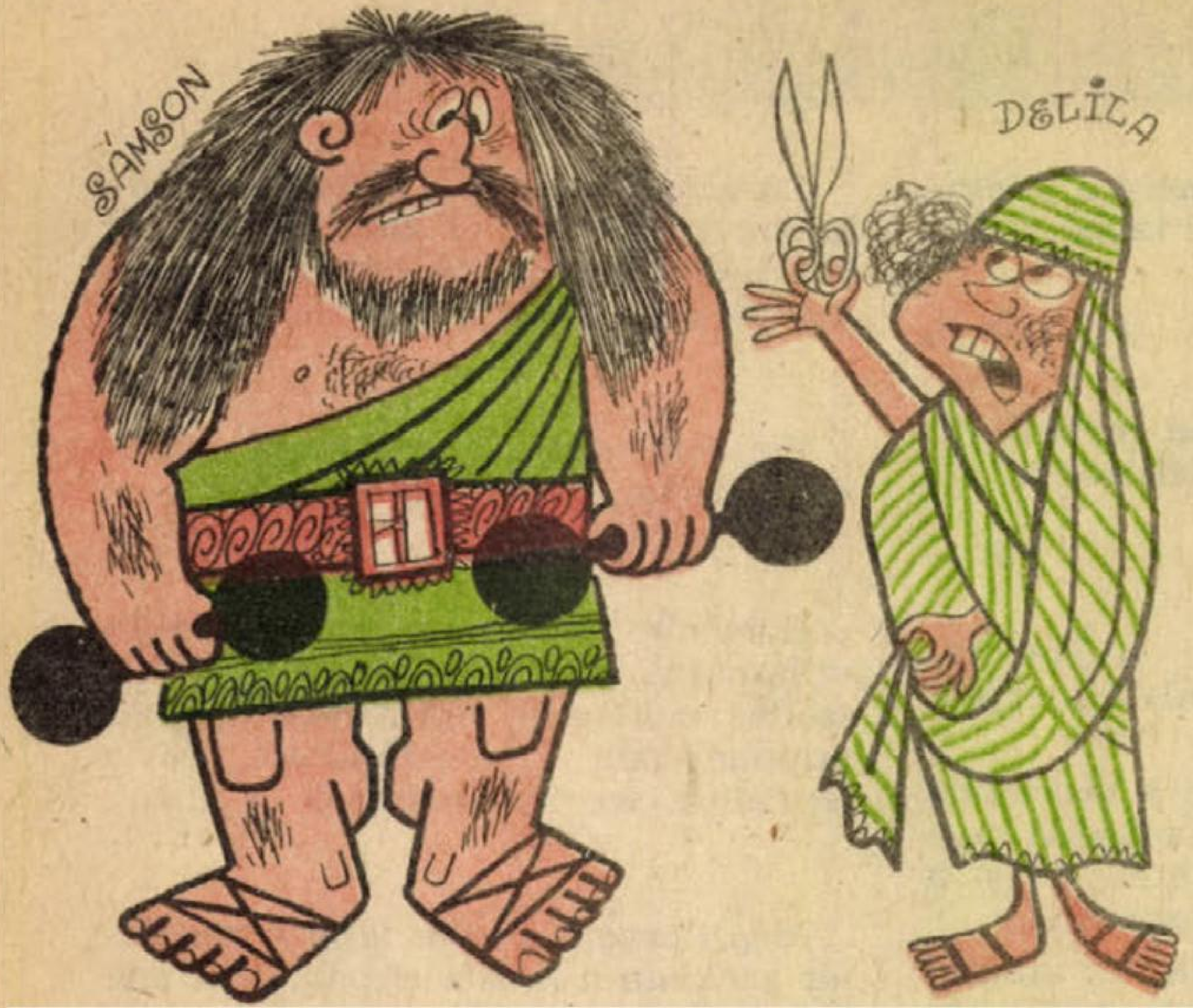
SÁMSON
DELILA

– És vedd tudomásul, hogy nem tűröm ezt a huligán frizurát!

Az új igazgató

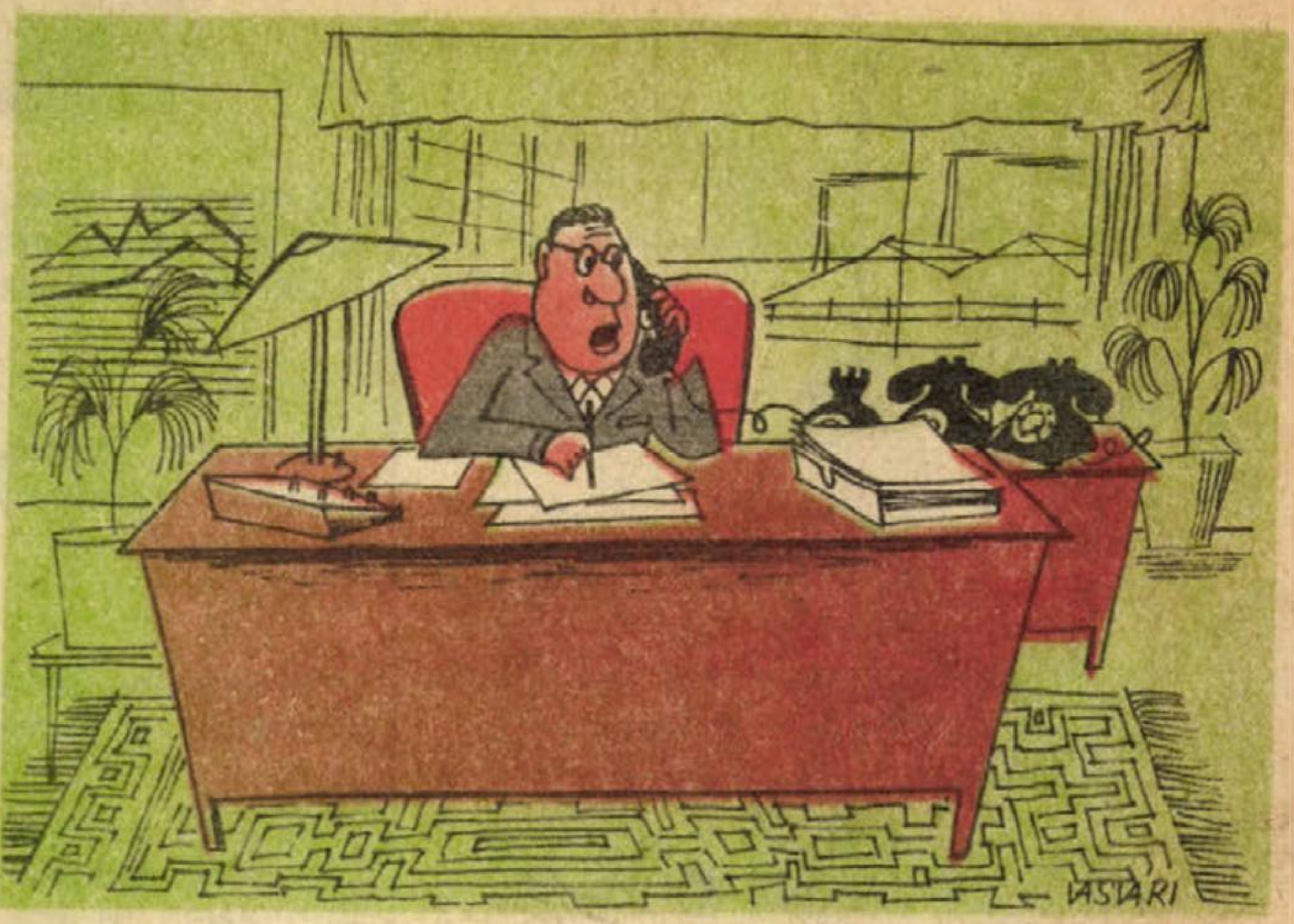

– Különleges tudakozó? Mi az, hogy kapacitás?

Féltékenység

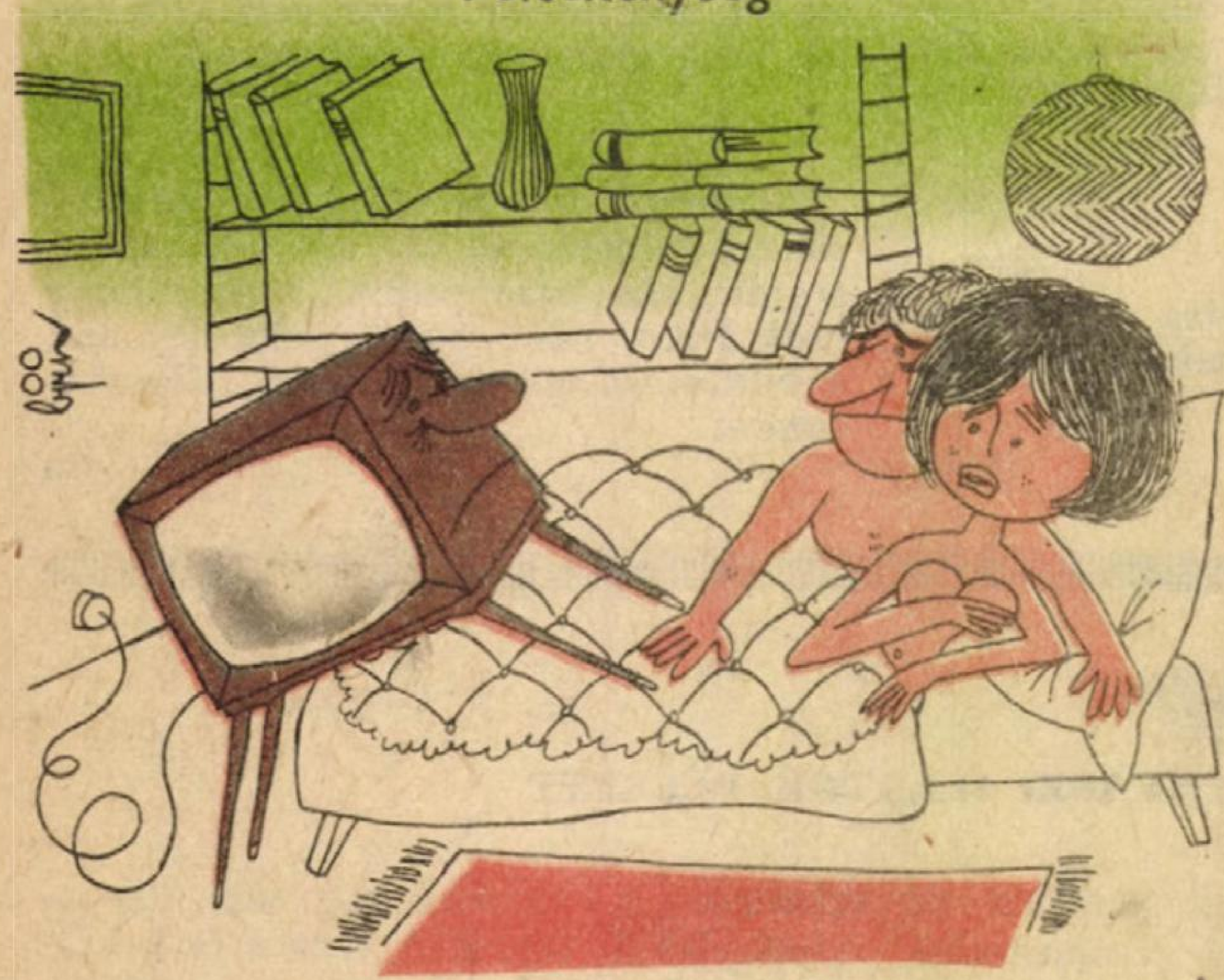

A portréfestő

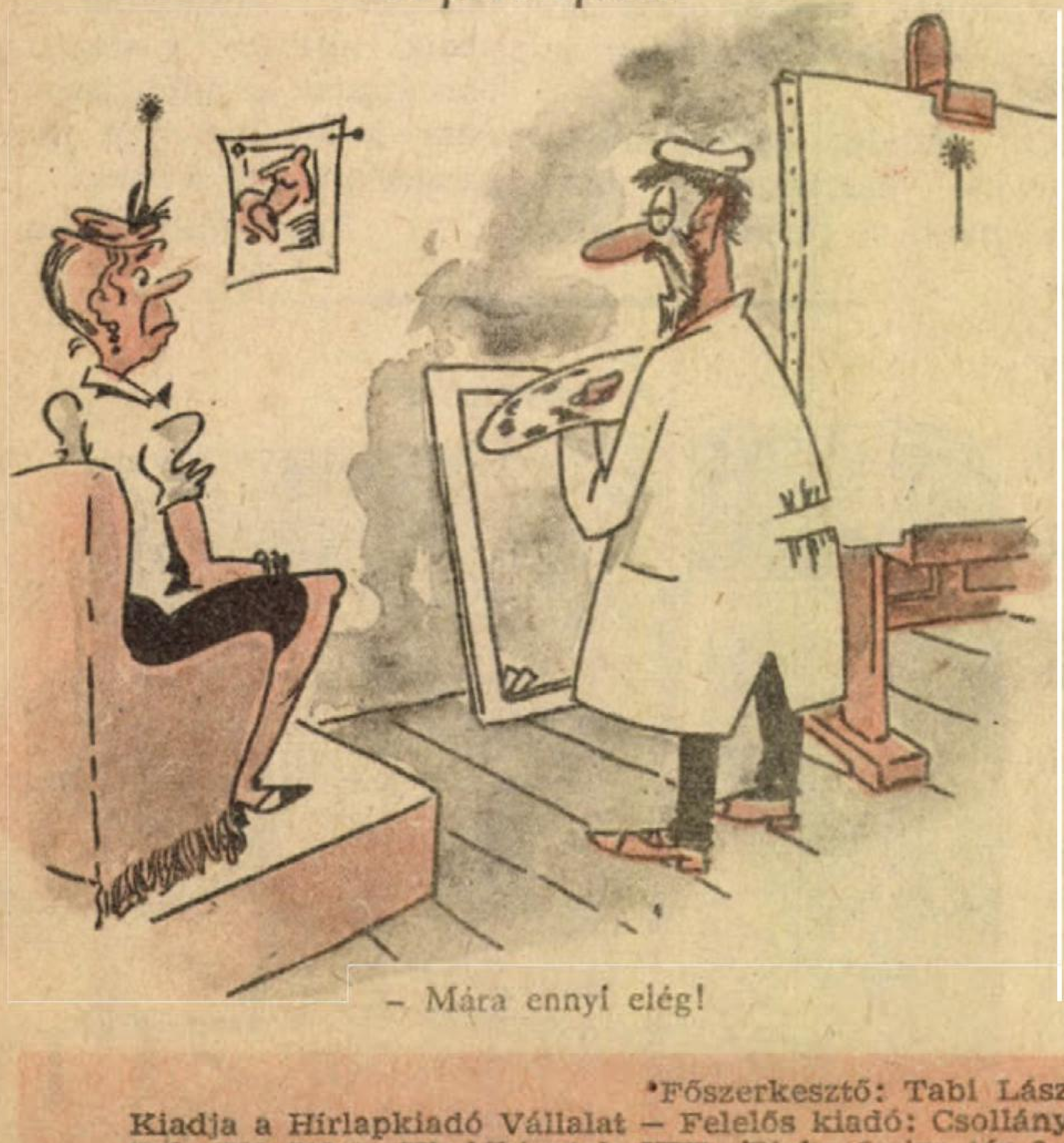

– Mára ennyi elég!

Budapesti geológiai metszet

Pusztai Pál rajza

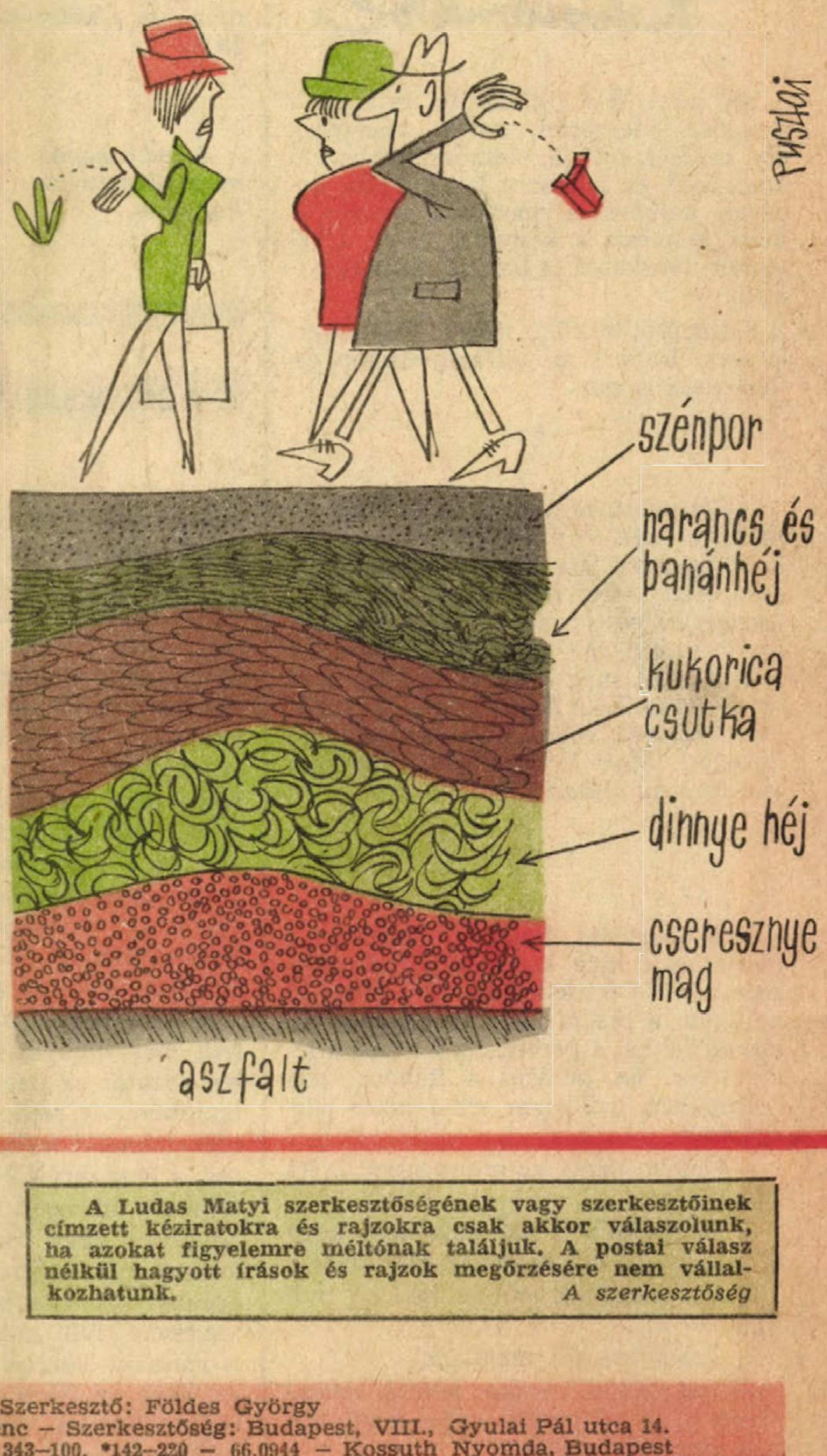
Pusztai
szénpor
narancs és banánhéj
kukorica csutka
dinnye héj
cseresznye mag
aszfalt

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A szerkesztőség

*Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.0944 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504